

Реч и говор
(екавски изговор)
мр Радивој Ж. Нинић

страна 1 до 61
 позитивне мисли
 без предрасуда

РЕЧ И ГОВОР
(ЕКАВСКИ ИЗГОВОР)

„... према актуалној језичкој пракси се може имати и критички став-уколико сматрамо да она води конфузији или је ма у ком смислу неприкладна за остварење неке људске сврхе. У овом другом случају се постављамо практички, стваралачки према сопственој језичкој пракси: желимо да је променимо“. Академик Михаило Марковић

„Није „знање“ знање знати, већ је „знање“ знање дати“. „Од радости знања, веће је истицати га“. „Где је мало правога знања, много је галаме“.
„ Онај ко не зна, ни у шта не сумња“. „Незнање не помаже“.. „Људи који не знају или мало знају, верују у све што чују“. Народне пословице

„ Свако разумевање јесте тумачење, а свако тумачење се развија у медију језика, језика који жели да омогући да предмет дође до речи, а који је, истовремено, властити језик онога који тумачи; Језик који живи у говору, ко ји обухвата све разумевање, толико је уклопљен у процес мишљења, одн. тумачења, да ће нам веома мало остати ако скренемо поглед од онога што смо садржајно баштинили од језика и ако на језик будемо хтели да мислимо само као на форму“. Ханс Георг Гадамер

„Језик је хранитељ народа. Докле год живи језик, докле га љубимо и почитујемо, њиме говоримо и пишемо, прочишћавамо и украшавамо, дотле живи народ – може се међу собом разумевати и умно саједињавати, не прелива се у други, не пропада.“

Језик, писмо и писменост јесу драгуљи у златном пехару.

Говор јесте огледало језика, писмености и карактера човековог.

Желимо да будемо писмени, а не прихватамо праву и оригиналну писменост, јер пристајемо, не знам зашто, на „новотарије“ страног порекла, посебно из енглеског језика, у шта јавност има значајно учешће, јер је важно помодарство и „неговање“ снобовског опхођења према свему, иако то често није прикладно, али је „неопходно“ и „корисно“, чиме задовољавамо критеријуме површиности, неодговорности, говорне бахатости и неприродности. У већини случајева нисмо способни (и спремни) да разликујемо бело од црног, добро од лошег, правилно од неправилног... Данас се занемарује ћирилица, окосница српскога језика и екавског изговора; прихваћена је нова „филозофија“ живљења и говора, што се битно одражава на

писменост, чиме се врлина правилног српског говорења замењује привидним говорењем и лажном писменошћу „увезеном“ из некаквог незнања вредности.

ЈЕЗИЧКЕ ОДРЕДНИЦЕ

* **ЈЕЗИК**. Систем знакова и средство говорног општења (споразумевања) међу људима. Њиме се саопштавају мисли и осећања. Најсавршеније је средство споразумевања. Неодвојив је од мишљења. Развојем и усавршавањем мишљења, развија се и усавршава језик, и обратно. Има говорно комуникативну функцију и, као систем знакова, саопштава и преноси значења (мисли, поруке, осећања). Стога је његова функција сазнајна, изражајна и акумулативна. У Републици Србији је најзаступљеније штокавско наречје, новоштокавски дијалект, екавски и ијекавски изговор, с тим што је званичан екавски, на чијим основама је настао наш стандардни књижевни језик, који чини велику културну тековину, чије стварање је почео и у великој мери завршио Вук Стефановић Караџић обрадом и уређењем српске ћирилице, с познатим начелима: „*Једно слово, један глас*“, „*читај како пише*“, „*пиши како говориш*“.

* **СЕМАНТИКА**. Наука о значењу језичких јединица, пре свега речи, и њихових комбинација; бави се односима између језичких израза и с њима повезаних појмовних садржаја. Као грана лингвистике бави се значењима и променама у значењу језичких израза. Семантичка филозофија сматра анализу речи и језика као основни задатак мисаоног истраживања ради изградње прецизног мета језика, који ће задовољити све критеријуме и потребе у говорном изражавању и споразумевању.

* **ГРАМАТИКА**. Грана лингвистике, која проучава структуру језика и међусобне односе речи и конструкција, утврђујући гласовне, обличне, творбене и реченичке особине. Систем је правила о језичким јединицама (гласови, облици, речи, реченице и њихови делови), па нас учи и правилности језика (и говора). Проучава и описује утврђен књижевни (стандардни) језик, који је средство општења у свим областима живота. Проучава основну јединицу којом се износи или тражи објашњење – реченицу, њене делове и структуру; утврђује структуру мањих говорних јединица – речи, њихове облике, функцију у реченици и језику у целини, правила творбе речи, као и правила стварања гласова и њихове службе као језичких јединица у општењу међу саговорницима. Посебно одређује и дефинише падеже као основне смернице правилног говора. **Суштина је језика, писмености и правилног говора.**

* **ФОНЕТИКА**. Грана лингвистике, наука о гласовима, проучава звучан план говора, његову спољну или материјалну страну, дајући физиолошки и акустички опис, и класификацију говорних гласова и других елемената говора; обухвата све гласове које човекови говорни органи могу да произведу.

* **СИНТАКСА**. Део граматике, који проучава синтаксни систем језика, тј. принципе на основу којих се, формирањем и комбиновањем одговарајућих језичких јединица, од речи формулишу реченице као целовите (завршене) јединице усмене и писане комуникације.

* ХЕРМЕНЕУТИКА (hermeneus, hermeneia). Изрећи, изразити, објаснити, разложити, учинити нешто разумљивим; hermeneutike tehne : ВЕШТИНА РАЗУМЕВАЊА (ОБЈАШЊАВАЊА) И ТУМАЧЕЊА. Означава ону „средину“ (посредовање) у којој се конституишу значења неразумљивог. С обзиром да је лингвистика са својим дисциплинама „обавезна“ да нам приближи језик од првих дана детињства, да нас уведе у „језички свет“, да нас упуту како да говоримо и пишемо, да се споразумевамо, говорно комуницирамо, учимо уз правилно писање и правилан говор, почнемо с описмењавањем, даље градимо и усавршавамо писменост, наша обавеза је да то прихватимо савесно и одговорно, јер је језик наша стварност без које не можемо да опстанемо; језик је услов нашег опстанка. Све што радимо везано је за језик, јер је њиме све означено. Зато морамо правилно да разумемо и тумачимо све, да бисмо могли правилно да поступамо. Од првих дана детету се указује на неког или нешто, полако му се временом приближавају и објашњавају значења предмета у окружењу, коришћењем одговарајућих речи, израза и поступака. Разуме оно и онолико колико му то дозвољава узраст, и покушава да поступа тако како му је показано или на начин који му највише одговара, тј. како је протумачило показано. Цео образовни и васпитни систем, „од детињства до старости“, цео човеков живот, прожети су разумевањем и тумачењем. Од њих нам зависи све: основни услов су за правилан рад, однос према раду, однос према природном и друштвеном окружењу. Све то јесте језик. Језик јесте свет. Свет морамо да разумемо и тумачимо кроз језик: то јесте херменеутика. Она јесте учење о разумевању и тумачењу речи, говора, теоријске и практичне делатности на основу свега претходно сазнатог. Основа и потврда је разумности и разумљивости.

МИШЉЕЊЕ, РЕЧ И ГОВОР

*„Реч је заборавила да запамти
шта треба да заборави,
па јој се с времена на време
омакне истина“*

*Рене Ц. Неблетт,
„Фотографије“*

Ум, као моћ принципа (Кант), и разум, као моћ мишљења, моћ појмова (Кант, Хегел), јесу основна својства човека која га чине доминантним бићем у природи. Развијеност ума условљава развијеност разума (мишљење), а разум (мишљење), тј. способност размишљања и самоиспитивања, највише нас чини човечним. Мишљење се манифестује кроз језик: он је творевина мишљења, и има повратну функцију - познавањем и развијањем језика развијамо мишљење. Оно одувек иде путевима одређеног језика, јер на њему мислимо. Језик јесте систем изражавања мисли с одређеним гласовним и граматичким правилима, човекова својствена способност општења путем артикулисаног система вербалних знакова ради преношења обликованих мисаоних садржаја као сувислих говорних порука. Важно је да се негује чистота језика, која се огледа у јасним и правилно саопштеним (изговореним) речима и исказима, да буде богат ваљаним речима којима се може саопштити што више значења у исказима. Треба ваљано одабрати речи и

изразе који ће допринети јасности контекста који се саопштава. Неопходно је да се избегавају произвољна и субјективна разумевања (схватања) и тумачења значења речи, како би се превазишле тешкоће у говорном комуницирању и мисаоном саглашавању избегавањем употребе таквих речи у одређеном контексту чији смисао се не може одредити, или се тешко одређује, што, понекад, доводи до бесмисла. Потребно је језичко (говорно) јединство, које доводи до пуног разумевања и тумачења. Честа појава је конвенционалност у језику (говору), у којој се конвенционалисти најчешће руководе „својим принципима“ једноставности, јер бирају себи погодне исказе и договарају се о њиховом значењу на непримерено једноставан начин, па доводе (намерно) у сумњу све што је урађено, јер је изостала строгост провере таквих исказа и израза зарад њихових „естетских мотива“, који им омогућавају лежеран, опуштен и неодговоран однос према језику и правилном говору.

Реч је утврђен гласовни скуп који има своје појединачно или заједничко значење и синтаксну функцију. Увек је значење, и образује се мишљењем. Као огледало је, у којем се види ствар, тј. њоме се перфектно огледа ствар о којој мислимо. Предмет је мишљења, јер је процес мишљења процес експликације у речима. Правилно употребљене и поређане речи дају право значење. Редослед речи у реченици одређује смисао исказа. Као што се значење, интензитет и нијансирање речи могу разумети само на основу смисаоне везе у којој је изговорена, тако се значење и смисао реченице, и реченица повезаних с њом, могу разумети само на основу узајамне смисаоне везе (контекст). Има интелектуалаца који сматрају да то није важно, па је то пример лошег односа према речима, њиховом значењу, и према реченицама, који погодује ширењу негативних схватања да у свакодневним „језичким питањима“ не мора да постоји висок стандард правилности изражавања, или да није потребан. Таква схватања су против строге језичке дисциплине, нужне у свакој стварној култури говора, и подржавају навике хировитости и настраности у речима и говору; тиме изражавају лоше и несувисле мисли, јер се речима остварују мисли у говору. Нејасност и неодређеност значења речи јесте разлог што владају конфузија и одсуство међусобног разумевања. Артикулисана мисао и артикулисан говор се међусобно условљавају.

Говор јесте кретање мисли, омогућава разговор и споразумевање. Почива на слагању мисли и спајању гласова. Јесте физиолошко-акустичко испољавање способности служења језиком, владање њиме. Према језику се односи као порука према коду. Он је језик у акцији, активирање језичког система да би се произвео неки на њему заснован и њиме омогућен текст. Састављање говорних порука јесте његова основна симболичка и комуникативна делатност, у којој се уз помоћ говорних органа артикулишу вербални сигнали.

Разговорни језик у свакодневном споразумевању јесте пун израза и исказа који добијају значења према нахођењу саговорника. То је приметно и у свим медијима, у којима „владају“ изрази „овај“ и „овог пута“, као типични примери малог знања граматике и слабе речитости људи, с малим фондом речи за говор и разговор, који, у недостатку мисли и речи, прибегавају често коришћеним „помоћним“ изразима, како би добили у времену, јер им не пада на памет нешто паметније и прикладније, и тиме показују своју „ровиту“ писменост, „обогаћену“ језичким ковром. На Сајму књига, на питање новинарке Прве српске телевизије, један од наших водећих

песника каже: „ Да, овог пута...“. Већина телевизијских новинара говори тако. У штампи је то превише заступљено. Једина новинарка, која извештава из Војводине, и један спортски коментатор на наведеној телевизији, говоре „овај пут“. У емисијама свих телевизија надмећу се „говорници“ који ће више пута да кажу „овај“ и „овог пута“, као да је то постао стандард „правилног говора“, или желе да наметну то као „стандард“. То је уочљиво заступљено код политичара, до државног врха. Надмећу се да кажу „овог пута“, „свакога дана“, „овога дана“, „овога јутра“, и слично, а један пастир с Голије каже „сваки дан сам са стадом“; један домаћин с југа Србије каже „сваки дан морам да сам ту“, ... Политичари, све чешће и новинари, говоре „државни и национални циљ“, заборављајући и занемарујући да је „државни“ исто што и „национални“: одредити се – или „државни“ или „национални“. Многе књиге јесу слабо лекторисане. Један од примера јесте роман Ива Андрића „На Дрини ћуприја“, издање 1981, у којем су заступљене многе синтаксне и граматичке грешке. Ваља навести типичан пример језичке бахатости у дневној штампи, у којој пише „FIJAT“ „„FIJAT“, с неразумно убаченим „j“, а једини прави назив јесте „FIAT“: тако пише на улазу у фабрику и на аутомобилима. Поједини министри говоре о генетски модификованим организмима, на српском, а скраћеницу изговарају на енглеском, „џи ем о“; сви интелектуалци говоре српски о информационо технолошком сектору, а скраћеницу изговарају – „ај ти сектор“. Зашто „мора“ енглески? Зашто није „ и те“, или „и т“? Ако пише ћирилицом „ИТ“, тада се обавезно чита „ИТ“. На екрану телевизора пише текст ћирилицом, и у њему ФБИ, а новинар, читач, изговара ЕФ БИ АЈ, а треба ФБИ како пише, јер се слова ћирилице у верзалним скраћеницама обавезно читају по принципу једно слово, један глас и читај како пише(Вук Ст. Караџић). Посебно је популарно у свим медијима, код свих водитеља, свих извештача и политичара – „овога јутра“ (ово јутро), „ове вечери“(ово вече),... Скоро сви филмови и серије на интернету јесу с хрватским преводом, где је редовно заступљен множински облик придева за мушки род, као што је и у књигама с тим преводом, јер им, очигледно, мањка смисао за мушки род, а суштински је важно да именица у множини има уз себе придев с множинским обликом, да именица одређеног рода (мушки, женски, средњи) има уз себе придев истог рода, као што треба уместо датог да буде као у загради: цијели (цео) дан, цијели (цео) век, цијели (цео) живот, природни (природан) састојак, сјајни (сјајан) човек, добри (добар) човек, трајни(трајан) задатак, трајни (трајан) мир, златни (златан) бокал, прелазни (прелазан) успех, кисели (кисео) купус, трновити (трновит) пут, писани (писан) текст, истоветни (истоветан) лик, храбри (храбар) младић, природни (природан) изглед,..., па се то негативно одражава и на подручје екавског изговора, где многи изговарају придев мушког рода у множинском облику – цели (живот, век, период, дан ...), што јесте без језичко-логичког смисла, не размишљајући о нежељеним последицама по чистоту српског језика и екавског изговора. Граматика српског језика: „ Придеви су несамосталне одредбене речи које се стављају уз именицу да означе особине бића, предмета и појава означених дотичним именицама: *млад човек, млада жена, лепо дете; зелен аутомобил... Овај човек је млад... плав, црвен, нов, висок, добар, храбар, поносан... златан, пешчан, дрвен, свилен, земљан...* Као несамосталне речи, придеви добијају ознаке рода, броја и падежа зависно од именице уз коју стоје. Тако је у номинативу једнине: *храбар младић...*, у номинативу множине: *храбри младићи...* сваки придев има облике за три рода (мушки, женски и средњи), за два броја (једнину и множину) и облике за означавање падежа, исто онолико колико и именица.“ Једнина придева стоји уз једнину именице(уз мушки род именице обавезно стоји мушки род придева, сем придева који имају само множину), множина придева стоји уз множину именице. У Војсци Србије, Министарству одбране и администрацијама, говори се и пише „војни обвезник“, „обвезник“, „порески обвезник“, што јесте последица утицаја хрватског језика, јер се њиме каже „обвеза“, а српски (екавски) каже се „обавеза“, па је правилно

„обавезник“, јер нема логичко-језичко оправдање за „губљење“ гласа(слова) **а**. Све то битно утиче на децу, омладину и одрасле, који су превише толерантни, услед незнања правилног, па то прихватају и користе у говору и писању, некритички, услед недовољног нивоа екавске(српске) писмености и језичке одговорности, или се стиде својих лепих вредности.

Народна: „Нема страшније од незнања и лошег утицаја који делују“.

А/ ГРАМАТИЧКА НАЧЕЛА УПОТРЕБЕ АКУЗАТИВА (четврти падеж) ЈЕДНИНЕ (мушки и средњи род)

а/ За жива бића, акузатив једнине се употребљава путем генитива(други падеж)једнине(видим човека; имам пса; имам брата ...).

б/ За предмете, акузатив једнине се употребљава путем номинатива (први падеж) једнине (видим брег; имам ексер; имам ауто; видим овај пут; поново се видимо наредно пролеће; путујемо на Тару ово лето; састајемо се ово вече; почињемо рад наредно јутро ...).

НЕ: није правилно; **ДА:** правилно

НЕ: једног јутра, првог јутра, следећег јутра, прошлог јутра, истог јутра, сваког јутра

ДА: једно јутро, прво јутро, следеће јутро, прошло јутро, исто јутро, свако јутро

НЕ: првог пута, овог пута, прошлог пута, идућег пута, сваког пута, наредног пута

ДА: први пут, овај пут, прошли пут, идући пут, сваки пут, наредни пут

НЕ: сваког часа, сваког дана, сваког тренутка (трена), сваког момента

ДА: сваки час, сваки дан, сваки тренутак (трен), сваки моменат

НЕ: сваког пролећа, овог пролећа, сваког лета, овог лета, прошлог пролећа, прошлог лета

ДА: свако пролеће, ово пролеће, свако лето, ово лето, прошло пролеће, прошло лето

НЕ: једне вечери смо били...; ове вечери шетамо

ДА: једно вече смо били...; ово вече шетамо

НЕ: тога дана се то догодило; истог дана смо били; сваког дана радимо

ДА: тај дан се то догодило; исти дан смо били; сваки дан радимо

НЕ: није видео ни краја ни смисла; нема смисла то што радите

ДА: није видео ни крај ни смисао; нема смисао то што радите

НЕ: нигде оног малопређашњег блеска и осећања радости

ДА: нигде онај малопређашњи блесак и осећање радости

НЕ: ОВОГ ПУТА смо боље радили, ПРОШЛОГ ПУТА није било добро

ДА: ОВАЈ ПУТ смо боље радили, ПРОШЛИ ПУТ није било добро

НЕ: нема смисла за стварност, а има смисла за глупост

ДА: нема смисао за стварност, а има смисао за глупост

НЕ: и овог јутра, као и сваког јутра

ДА: и ово јутро, као и свако јутро

НЕ: није очекивао ничег доброг ни утешног, нити нечег умирујућег

ДА: није очекивао нешто добро и утешно, нити нешто умирујуће

НЕ: требало му је времена и стрпљења; недостаје времена

ДА: требало му је време и стрпљење; недостаје време

НЕ: нема снаге да поднесе терета

ДА: нема снагу да поднесе терет
 НЕ: сваког радног дана купује и продаје
 ДА: сваки радни дан купује и продаје
 НЕ: једног празничног дана је певао, другог дана је викао
 ДА: један празничан дан је певао, други дан је викао
 НЕ: имам времена; немам времена; треба ми времена за тај посао
 ДА: имам време; немам време; треба ми време за тај посао
 НЕ: то је било једног понедељка (уторка, четвртка, петка); сваког понедељка (уторка...)
 ДА: то је било један понедељак (уторак, четвртак, петак); сваки понедељак (уторак...)
 НЕ: идућег, следећег, прошлог, овог, оног дана (месеца, периода, века...)
 ДА: идући, следећи, прошли, овај, онај дан (месец, период, век...)
 НЕ: имати неког разумевања за његовог проблема
 ДА: имати неко разумевање за његов проблем
 НЕ: не може да буде неког бољитка ни напретка
 ДА: не може да буде неки бољитак и напредак
 НЕ: није имао ни најмањег повода, ни разлога, ни потребе
 ДА: није имао ни најмањи повод, ни разлог, ни потребу
 НЕ: није могао да нађе себи право места и стварног угледа
 ДА: није могао да нађе себи право место и стваран углед
 НЕ: имао је искрена надахнућа и дубоких доживљаја
 ДА: имао је искрена надахнућа и дубоке доживљаје
 НЕ: имам посла, немам посла, треба ми посла, таман посла
 ДА: имам посао, немам посао, треба ми посао, таман посао
 НЕ: не даје резултата ни доброг примера
 ДА: не даје резултат ни добар пример
 НЕ: у свету, каквог видимо
 ДА: у свету, какав видимо
 НЕ: наћи неког разумевања и помоћи
 ДА: наћи неко разумевање и помоћ
 НЕ: нема јасног закључка, решења ни опредељења
 ДА: нема јасан закључак, решење и опредељење
 НЕ: узалуд је тражио одушка, решења и изласка
 ДА: узалуд је тражио одушак, решење и излазак
 НЕ: није нашао погодног тренутка; није имао погодног тренутка
 ДА: није нашао погодан тренутак; није имао погодан тренутак
 НЕ: не питајући се ни једног тренутка (трена)
 ДА: не питајући се ни један тренутак (трен)
 НЕ: нашао је нове хране за себе
 ДА: нашао је нову храну за себе
 НЕ: купио сам лука, парадајза, кромпира, хлеба, млека, шећера...
 ДА: купио сам лук, парадајз, кромпир, хлеб, млеко, шећер...
 НЕ: једе хлеба и масти

ДА: једе хлеб и маст
 НЕ: пије воде, сока, пива, вина, млека...
 ДА: пије воду, сок, пиво, вино, млеко...
 НЕ: да ли имате деце?
 ДА: да ли имате децу?
 НЕ: имам аута, џипа, трактора, пасата...
 ДА: имам ауто, џип, трактор, пасат...
 НЕ: на полици је имао ножева, каишева, шрафова, ексера, чекића...
 ДА: на полици је имао ножеве, каишеве, шрафове, ексере, чекиће...
 НЕ: добио(ла) је оскара
 ДА: добио(ла) је оскар
 НЕ: не види се томе почетка ни краја
 ДА: не види се томе почетак и крај
 НЕ: у дискусији су сви узимали живог учешћа
 ДА: у дискусији су сви узимали живо учешће
 НЕ: не жели да каже ниједне речи
 ДА: не жели да каже ниједну реч
 НЕ: није имао ни авантура, ни дугова, ни сукоба
 ДА: није имао авантуре, дугове и сукобе
 НЕ: имати посла с њим и обавеза према другима
 ДА: имати посао с њим и обавезе према другима
 НЕ: недостаје му мира, спокоја и тишине
 ДА: недостаје му мир, спокој и тишина
 НЕ: није било већег лома ни скандала
 ДА: није био већи лом и скандал
 НЕ: нема ничег од тога
 ДА: нема нешто од тога
 НЕ: није налазио оног узбуђења
 ДА: није налазио оно узбуђење
 НЕ: свако тражи заклона и склоништа
 ДА: свако тражи заклон и склониште
 НЕ: та ствар нема стварног облика ни места у простору
 ДА: та ствар нема стваран облик и место у простору
 НЕ: нема уштеђеног новца ни неког другог капитала
 ДА: нема уштеђен новац ни неки други капитал
 НЕ: с којег је нестало душека и простирке
 ДА: с којег је нестало душек и простирка
 НЕ: зашто ниси бацио тог свог отрова?
 ДА: зашто ниси бацио тај свој отров?
 НЕ: тражећи кавге и мегдана
 ДА: тражећи кавгу и мегдан
 НЕ: ничег од тог рода и ничег од тог имања

ДА: ништа од тог рода и ништа од тог имања
 НЕ: узео је учешћа у томе
 ДА: узео је учешће у то
 НЕ: стали су на једном узвишеном и оцедитом месту
 ДА: стали су на једно узвишено и оцедито место
 НЕ: није био за тог посла; таквог посла нема
 ДА: није био за тај посао; такав посао нема
 НЕ: могу да имају неког значаја
 ДА: могу да имају неки значај
 НЕ: није остало другог трага
 ДА: није остао други траг
 НЕ: нема коме да полаже рачуна; нема неког рачуна од тог посла
 ДА: нема коме да полаже рачун; нема неки рачун од тог посла
 НЕ: није имао своје куће, ни породичног имена, ни одређеног занимања
 ДА: није имао кућу, породично име и одређено занимање
 НЕ: с њим је имао заједничких послова
 ДА: с њим је имао заједничке послове
 НЕ: имао је знатних губитака
 ДА: имао је знатне губитке
 НЕ: имао је и других проблема
 ДА: имао је и друге проблеме
 НЕ: тако је нестало лепе људске задужбине
 ДА: тако је нестала лепа људска задужбина
 НЕ: лице нема осмејка ни погледа
 ДА: лице нема осмејак и поглед
 НЕ: његов говор нема ни почетка ни краја
 ДА: његов говор нема почетак и крај
 НЕ: немамо проблема у раду
 ДА: немамо прблеме у раду

Б/ РЕДОСЛЕД РЕЧИ У РЕЧЕНИЦИ ОДРЕЂУЈЕ СМИСАО ИСКАЗА, А РЕДОСЛЕД ПРОСТИХ И ПРОШИРЕНИХ РЕЧЕНИЦА У СЛОЖЕНОЈ РЕЧЕНИЦИ ОДРЕЂУЈЕ ПРАВИЛНОСТ ИСКАЗА

НЕ: Сектор за ванредне ситуације МУП-а Србије
 Тумачење: сектор који интервенише код ванредних ситуација у којима се налази МУП Србије
 ДА: Сектор МУП-а Србије за ванредне ситуације
 НЕ: Министар пољопривреде у Влади Републике Србије
 Тумачење: постоји пољопривреда у Влади Републике Србије, и њен министар
 Да: Министар пољопривреде, име и презиме
 НЕ: Мештани су послали у град свог представника.
 ДА: Мештани су послали свог представника у град.
 НЕ: Сваки од њих је налазио за оно што жели и на шта је већ решен, довољно потврде у свему.

ДА: Сваки од њих је налазио довољно потврде у свему, за оно што жели и на шта је већ решен.

НЕ: У свечаној сали директор је предао пред многобројним званицама, најбољем раднику признање.

ДА: Директор је у свечаној сали предао признање најбољем раднику, пред многобројним званицама.

НЕ: Како стање поистовећености с оним о коме се приповеда неосетно наступи.

ДА: Како неосетно наступи стање поистовећености с оним о коме се приповеда.

НЕ: Страни представник се спрема да отвори у Београду робну кућу.

ДА: Страви представник се спрема да отвори робну кућу у Београду.

НЕ: Власник је изашао миран и сталожен, потпуно измењен, међу људе.

ДА: Власник је изашао међу људе миран, сталожен и потпуно измењен.

НЕ: У посредној или непосредној вези с њима многи се је подигао а многи посрнуо и пао.

ДА: У посредној или непосредној вези с њима многи су се подигли, а многи посрнули и пали.

НЕ: Скела ради цео дан, превозећи с једне обале на другу грађу, раднике и стоку.

ДА: Скела ради цео дан, превозећи грађу, раднике и стоку с једне обале на другу.

НЕ: Ђути, слушај маму и чувај се, док си жив, душманина, проклетника.

ДА: Ђути, слушај маму, док си жив чувај се душманина, проклетника.

НЕ: Пошао је да достави поруку мештана у град, коме треба.

ДА: Пошао је у град да достави поруку мештана, коме треба.

НЕ: На капију су наишли, спорим кораком и са пушком на готовс, мађарски хонведи.

ДА: На капију су наишли мађарски хонведи, спорим корацама и с пушкама на готовс.

НЕ: Никад нико није запамтио такву тишину.

ДА: Нису запамтили такву тишину (Не памте такву тишину).

НЕ: Дошао је као чиновник, одмах после рата, у град.

ДА: Одмах после рата је дошао у град као чиновник.

НЕ: На капији, уместо празничног расположења, тишина.

ДА: Уместо празничног расположења, на капији тишина.

НЕ: Кад трубач, у девет сати увече, одсвира повечерје, настане тишина.

ДА: Тишина настане у девет сати увече, кад трубач одсвира повечерје.

НЕ: Гађали су после тога једновремено и стално мост.

ДА: После тога су једновремено и стално гађали мост.

НЕ: Прилазио је преко брда, уском стазом, до своје куће.

ДА: Прилазио је својој кући уском стазом, преко брда.

НЕ: Чији му се изглед није допао.

ДА: Чији изглед му се није допао.

НЕ: Све су те речи изговорене.

ДА: Све те речи су изговорене.

НЕ: Та је реч важна.

ДА: Та реч је важна.

НЕ: Те се речи говоре.

ДА: Те речи се говоре.

НЕ: Тај је ауто нов.

ДА: Тај ауто је нов.

НЕ: Општа је тежња савременог правописа да се ...

ДА: Општа тежња савременог правописа је да се ...

НЕ: У свим осталим властитим именима општа реч која није на почетку пише се малим словима

ДА: У свим осталим властитим именима пише се малим словима општа реч која није на почетку

НЕ: Кад неки догађај има утврђен назив, пише се почетно велико слово.

ДА: Почетно велико слово се пише кад неки догађај има утврђен назив.

НЕ: Сугласнички систем као примарни или првобитни словенски био је врло упрошћен.

ДА: Првобитан или примаран словенски сугласнички систем био је врло упрошћен.

НЕ: Толика је жива код слабог човека потреба да се вара и тако неограничена могућност да буде преварен.

ДА: Код слабог човека је толика жива потреба да се вара и тако неограничена могућност да буде преварен.

В/ ЧИТАЊЕ (ИЗГОВАРАЊЕ) ВЕРЗАЛНИХ СКРАЋЕНИЦА ПИСАНИХ ЋИРИЛИЦОМ И ЛАТИНИЦОМ

Верзалне скраћенице јесу спојена велика слова без тачака. Ћириличке скраћенице се читају по принципима – „једно слово, један глас“ и „читај како пише“. Примери: Радио телевизија Србије (РТС) се чита (изговара) РТС; Радио телевизија Војводине (РТВ) се чита (изговара) РТВ; Војномедицинска академија (ВМА) се чита (изговара) ВМА; Војномедицински центар (ВМЦ) се чита (изговара) ВМЦ; ИТ сектор се чита (изговара) ИТ сектор; АПВ се чита (изговара) АПВ; СДК се чита (изговара) СДК; ПТТ се чита (изговара) ПТТ; ТВ се чита (изговара) ТВ; ММФ се чита (изговара) ММФ; САНУ се чита (изговара) САНУ; Српска напредна странка (СНС) се чита (изговара) СНС; Социјалистичка партија Србије (СПС) се чита (изговара) СПС; Српска радикална странка (СРС) се чита (изговара) СРС; генетски модификовани организми (ГМО) се чита (изговара) ГМО ...

Постоји проблем приликом читања и изговарања скраћеница писаних латиницом. Када разговарамо с неким, важно је да узмемо у обзир о којој теми говоримо: да ли је везано за теме које су обрађене или се у току разговора односе на језичка подручја која користе абecedну азбуку, тј. да ли се слова читају и изговарају претходно написана латиницом у другим језицима, где је обавезно двогласно изговарање појединих слова (be, ce, de, ef, ge, ha, ka, el, em, en... ili ej, bi, si, di, ef, dži...). Тада имамо обавезу да та слова изговарамо тако у скраћеницама. Међутим, ако говоримо о темама у нашем говорном подручју, где су заступљене латиничке скраћенице, нашем латиницом, нема смисао да слова изговарамо двогласом, јер латиничка слова немају двоглас, него се изговарају као ћириличка – једно слово, један глас (a, b, c, č, d, e, f, l, m, n, ...), сем диграма (диграфа), где се два слова сједињују и изговарају као један глас (dž, đ, lj, nj). У српском језику не постоји АВЕСЕДА, као што је заступљено у нашем школству и уопште просвети. Наведена латиничка слова имају један глас, па нема језичко-логички смисао да „постоји“ АВЕСЕДА од слова латинице која се изговарају једним гласом. Питање је разумно – како су ти „језикословци“ успели да „створе“ АВЕСЕДУ од слова А, В, С, Č, Џ? АВЕСЕДА настаје језичко-логичким повезаним изговарањем њена прва четири слова – А, ВЕ, СЕ, ДЕ (немачка азбука: das alphabet; изговор – aussprache, као име слова – name buchstabe: a, be, ce, de, e, ef, ge, ha, i, jot, ka, el, em, en, o, pe, ku, er, es, te, u, fau, ve, iks, ipilon, cet ; стандардни РЕЧНИК немачко-

српскохрватски, српскохрватско-немачки, 1986.), што није својствено нашој латиници. Дакле, верзалне скраћенице писане нашом латиницом читају се по принципима као за ћирилицу – једно слово, један глас; читај како пише. У том смислу, скраћеница ВG чита се и изговара ВG, па тако не постоји ВЕ GE воз и регистрација аутомобила, јер би „поштовањем“ те небулозе требало да изоварамо ZR као ZE ER (CET ER), KG као KA GE, NS као EN ES, SU као ES U, KI као KA I, NI као EN I, LO као EL O ... итд.

Тако се VMA не изговара VE ME A, јер се немачко слово V изговара FAU, а W се изговара као VE; не постоји слово(глас) које се изговара ME (мекетање), него EM, али у(не „нашој“) АБЕЦЕДИ. Зато је правилно да се скраћеница говори VMA, као и VMC.

Г/ УПОТРЕБА ПРИДЕВА (ПОЗИТИВ) УЗ ИМЕНИЦЕ МУШКОГ РОДА

Придеви су несамосталне одредбене речи које се стављају (придевају) уз именицу да означе њене особине. Имају облике за три рода (мушки, женски, средњи), за два броја (једнина и множина – добар, храбар, леп човек ; добра, храбра, лепа жена ; добро, храбро, лепо дете ; добри, храбри, леви људи) и облике за означавање падежа, онолико колико то има именица. Постоје придеви који имају само множину, и стоје уз именицу у номинативу једнине и множине. Уз именицу мушког рода обавезно стоји придев мушког рода, сем придева који има само множину.

ПРИМЕРИ :

1/ ПРИДЕВИ КОЈИ СТОЈЕ УЗ ИМЕНИЦУ МУШКОГ РОДА У НОМИНАТИВУ ЈЕДНИНЕ И МНОЖИНЕ

<u>НОМИНАТИВ ЈЕДНИНЕ</u>	<u>НОМИНАТИВ МНОЖИНЕ</u>
црвен шал	црвени шалови
сунчан дан	сунчани дани
зрео плод	зрели плодови
мешовит раствор	мешовити раствори
дрвен стуб	дрвени стубови
цео дан	цели дани
цео живот	цели животи
храбар младић	храбри младићи
истоветан лик	истоветни ликови
песковит брег	песковити брегови
писан текст	писани текстови
уписан бирач	уписани бирачи
трновит пут	трновити путеви
духовит човек	духовити људи
разборит говорник	разборити говорници

неодговоран човек	неодговорни људи
црнокос човек	црнокоси људи
црвен аутомобил	црвени аутомобили
бео ауто	бели аути
кисео купус	кисели купуси
бреговит предео	бреговити предели
приступачан улаз	приступачни улази
прелазан успех	прелазни успеси
зелен тепих	зелени теписи
одговоран радник	одговорни радници
зрео кукуруз	зрели кукурузи
успешан потез	успешни потези
коренит заокрет	коренити заокрети
првенствен циљ	првенствени циљеви
златан бокал	златни бокали
сребрн пехар	сребрни пехари
природан састојак	природни састојци
довољан разлог	довољни разлози
добар ученик	добри ученици
врло добар ученик	врло добри ученици
одличан ученик	одлични ученици
слаб ученик	слаби ученици
сјајан човек	сјајни људи
трајан задатак	трајни задаци
трајан мир	
дебео човек	дебели људи ...

2/ ПРИДЕВИ КОЈИ ИМАЈУ САМО МНОЖИНУ

<u>НОМИНАТИВ ЈЕДНИНЕ</u>	<u>НОМИНАТИВ МНОЖИНЕ</u>
зимски пејзаж	зимски пејзажи
војни хеликоптер	војни хеликоптери
ратни план	ратни планови
мали човек	мали људи
летњи дан	летњи дани ...

3/ ПРИХВАТЉИВ ОБЛИК ПРИДЕВА

Придеви који дају привидну особину предмета: предмети нису „то“стварно, већ их „украшавамо“, да би се добила и уочавала различитост у односу на друге.

Примери: „златни котлић“, „златни караш“, Нови Београд, Нови Сад, Нови Бечеј, Херцег Нови,
..., ...

Посебно је интересантна неправилна употреба придева изведених из именица женског рода, а дата су им својства мушког рода :

НЕ: трешњево дрво, трешњев цвет, вишњева кора, вишњев сок, крушково дрво, крушкова кора, липов хлад, липов цвет, лозов сок, лозов лист, лозова ракија, буково дрво, букова кора, букова шума, буковик, врбово дрво, врбов штап, врбова грана, брезов сок, брезово стабло, брезовик, јабуково сирће - једнако као мушки род : дудов, багремов, храстов, шимширов, брестов...

ДА: трешњино дрво, трешњин цвет, вишњина кора, вишњин сок, крушкино дрво, крушкина кора, липин хлад, липин цвет, лозин сок, лозин лист, лозина ракија, буквино дрво, буквина кора, буквина шума, буквик, врбино дрво, врбин штап, врбина грана, врбик, брезин сок, брезино стабло, брезик, јабукино сирће, јабукин плод, јабукино дрво, јабукин цвет ...

Д/ И ЈОШ НЕШТО, ШТО ЈЕ ВАЖНО И КОРИСНО :

а) Уместо „зовем се“, „зовеш се“, „како се зовеш?“, треба да говоримо – име ми је, име ти је, како ти је име (које ти је име)?

б) Уместо „свирам виолину“, „свирам хармонику“, „свирам клавир“, ..., треба да говоримо – свирам виолином, свирам хармоником, свирам клавиром, ..., јер се не свира музички инструмент, већ музика, која се њиме ствара, као што хирург не оперише скалпел, него скалпелом оперише пацијента. Према „логици“ заговорника таквих небулза, код сваког оркестра бисмо морали да говоримо који „инструмент свира“ сваки музичар посебно у том оркестру. Како бисмо то могли да „изведемо“ код симфонијског оркестра? Музика (грчки) јесте уметност изражавања помоћу тонова (стварање и усклађивање тонова), где композиторову замисао (ноте, композиција, партитура) репродуктиван уметник претвара у тонове помоћу музичког инструмента или гласа (замислимо - „певам глас“). *Музичар не „свира инструмент“, него инструментом свира музику, певач не „пева глас“, него гласом пева арију(песму).*

в) Употреба неких глагола :

Не: спашавати, спашен, спашена, спашено, спашени, донешен, донешена, донешено, донешени, пренешен, пренешена, пренешено, пренешени, унешен, унешена, унешено, унешени, изнешен, изнешена, изнешено, изнешени, довежен, довежена, довежено, довежени, увежен, увежена, увежено, увежени, извежен, извежена, извежено, извежени, вежен, вежена, вежено, вежени, принешен, принешена, принешено, принешени, одвежен, одвежена, одвежено, одвежени ...

ДА: спасавати, спасен, спасена, спасено, спасени, донесен, донесена, донесено, донесени, пренесен, пренесена, пренесено, пренесени, унесен, унесена, унесено, унесени, изнесен, изнесена, изнесено, изнесени, доведен, доведена, доведено, доведени, увезен, увезена, увезено, увезени, извезен, извезена, извезено, извезени, везен, везена, везено, везени, принесен, принесена, принесено, принесени, одвезен, одвезена, одвезено, одвезени ...

г) У говору се чешће употребљава предлог **С** у односу на предлог **СА**, јер је практичнији, али може да се користи и предлог **СА** уместо **С**, ако то доприноси изражајности, мелодичности, ри-

мовању ... Предлог С не може да се употреби испред речи које почињу словима Ж, З, С, Ш, и у изузетном случају - СА МНОМ. (правилно : С ОБЗИРОМ)

Д) „СТАТИЧАН“ – онај који мирује, непокретан, тром, без непосредне везе с принципима статике : статичан човек, статичан притисак, статичан електрицитет...

„СТАТИЧКИ“ – сталан, постојан, који се понаша на основу принципа статике, гране механике – услови у којима тело мирује под дејством сила; статички прорачуната стабилност објекта у мировању у датим условима: статички отпоран, статички стабилан...

„ДИНАМИЧАН“ – онај који је пун енергије, покретљив, живахан, без непосредне везе с принципима динамике: динамичан ток, динамичан рад, динамична игра, динамичан тип...

„ДИНАМИЧКИ“ – покретан, активан, који се понаша на основу принципа динамике, гране механике – промена стања кретања тела под дејством сила; динамички прорачуната стабилност тела у кретању у датим условима: динамички постојан, динамички стабилан...

„ЛОГИЧАН“ – довољним разлогом повезана мисао, оно што је у складу с правилним мишљењем, без непосредне везе с логиком као научном дисциплином, него са здраворазумским мишљењем или логиком коју користимо, иако је можда нисмо свесни – „ logica utens”.

„ЛОГИЧКИ“ – правилно повезано и разложно мишљење које је непосредно везано за логику као научну дисциплину, где су термини прецизно одређени и својим значењем често одступају од здраворазумске употребе (логика која се учи – “ logica docens”).

ђ) *Мењање личних имена по падежима (лично име се састоји од рођеног имена и презимена):*

Женско лично име

номинатив (ко)	Славица Симић	Симић Славица
генитив (од кога)	Славице Симић	Симић Славице
датив (коме)	Славици Симић	Симић Славици
акузатив (кога)	Славицу Симић	Симић Славицу
вокатив (хеј)	Славице Симић	Симић Славице
инструмантал (с ким)	Славицом Симић	Симић Славицом
локатив (о коме)	Славици Симић	Симић Славици

Мушко лично име

Славко Симић	Симић Славко	Андрић Иво	Иво Андрић	Мило	Перо	Дарко
Славка Симића	Симић Славка	Андрић Ива	Ива Андрића	Мила	Пера	Дарка
Славку Симићу	Симић Славку	Андрић Иву	Иву Андрићу	Милу	Перу	Дарку
Славка Симића	Симић Славка	Андрић Ива	Ива Андрића	Мила	Пера	Дарка
Славко Симићу	Симић Славко	Андрић Иво	Иво Андрићу	Мило	Перо	Дарко
Славком Симићем	Симић Славком	Андрић Ивом	Ивом Андрићем	Милом	Пером	Дарком
Славку Симићу	Симић Славку	Андрић Иву	Иву Андрићу	Милу	Перу	Дарку

е) Погрешно изговарање личних имена

Филм с Кирк Дагласом, треба – филм с Кирком Дагласом
 Филм с Џон Вејном, треба – филм с Џоном Вејном
 Филм с Том Крузом, треба – филм с Томом Крузом
 Песма Том Џонса, треба – песма Тома Џонса
 Слушам Дин Мартина, треба – слушам Дина Мартина ...

ж) Погрешно изговарање назива улица

Улица Кнез Михајлова, треба – улица Кнеза Михајла, као Кнеза Вишеслава, Кнеза Милоша, Краља Петра ...

Улица Браће Јовановића, треба – улица Браће Јовановић

Улица Браће Југовића, треба – улица Браће Југовић ...

з) Често чујемо или прочитамо – „исправан говор“, „исправно говорити“, „исправно писати“, „исправно се понашати“ ... Правилно је: правилан говор, правилно говорити, правилно писати, правилно се понашати, правилно се изражавати, правилно поступати, правилни откуцаји срца, правилан рад мотора, а „исправно“ се односи на – исправан инструмент, исправан мотор, исправан агрегат, исправан аутомобил ...

и) Када се у медијима говори или пише о Београду, редовно је присутан „наш бели град“, као да је реч о „БЕЛИГРАДУ“. Његово име говори све о правилности изговарања – БЕОГРАД је састављен од две речи: БЕО и ГРАД. Правилно је да говоримо „наш бео град“. Ваља да знамо да је прво име, после Сингидунума, било БЕЛОГРАД, БЈЕЛГРАД (Бугари, 878. година). Сада је у страном терминологији BELGRADE. Примећујемо да је први део БЕЛ, БЈЕЛ, ВЕЛ. Бог старих Срба је био БЕЛ, и богиња БЕЛА (презимена: Бела, Белачевић, Белачић, Белајац, Белајев, Белаковић, Беламарић, Белан, Беланов, Белановић, Белчевић, Белеслин, Белевић, Белић, Белин, Белинић, Беловић, место Белановица). Њихов син је НИНО БЕЛОВ. Презиме аутора овог текста потиче од Нина Белова (Книн, Нин, Нинослав, Нинчатовић, Нинчетовић, Нинчић, Нинески, Нинић, Нинкић, Нинков, Нинковић, Ниновић).

Новинари, извештачи и водитељи емисија говоре „на Новом Београду“. На основу те новинарске „логике“ могли бисмо да кажемо: на Београду, на Земуну, на Панчеву, на Новом Саду, на Нишу... Правилно је у *Новом Београду*.

ј) Не постоји нетачна, непотпуна или лажна информација, јер је то податак или обавештење који су проверени и потврђени. Информацији се верује, све остало су подаци или обавештења који нису довољно проверени, па могу да буду делимично тачни или лажни.

к) Често нисмо одлучни како нешто да говоримо, да бисмо били сигурни да је правилно. Доводе нас у несигурност локални изговори, који се правдају да су настали на основу дугог искуства, у оквиру заједнице која сматра да тако треба да буде. Посебни примери су када становници Прокупља кажу да су „Прокупчани“; у правописном речнику (1995.) пише: „приштевски“, „Приштевац“, „Приштевка“; за становнике Сјенице многи говоре да су „Сјеничанци“. Називи везани за места морају да буду грађени према језичко-логичким везама, на основу једнакости.

Ако се „негује“ назив „Прокупчани“, тада би становници Скопља били „Скопчани“, становници Цеља би били „Цељчани“, становници Гросупља би били „Гросупчани“, становници Штимља би били „Штимчани“. С обзиром да је правилно да кажемо Скопљани или Скопљанци, Цељани, Гросупљани, Штимљани, треба да говоримо Прокупљани, јер завршетак „чани“ имају становници – Алексинац, Алексинчани; Арадац, Арадчани; Крагујевац, Крагујевчани; Александровац, Александровчани; Шабац, Шабчани; Митровица, Митровчани; Суботица, Суботичани; Свилајнац, Свилајнчани; Петровац, Петровчани; Сјеница, Сјеничани, не Сјеничанци; Ивањица, Ивањичани, не Ивањичанци; Поповац, Поповчани; Лесковац, Лесковчани; Трстеник, Трстеничани; Подгорица, Подгоричани; Лозница, Лозничани ... Приштина, Приштинци, Приштињани, Приштинац, Приштињан, Приштинка, Приштињанка, не Приштевци, Приштевац, Приштевка(то се односи на Приштево, Приштевци, Приштевац, Приштевка); Кутина, Кутинци, Кутињани, Кутинац, Кутињан, Кутинка, Кутињанка; Панчево, Панчевци; Старчево, Старчевци; Кучево, Кучевци; Јагодина, Јагодинци, Јагодињани, Јагодинац, Јагодињан, Јагодинка, Јагодињанка, не Јагодевци; Чапљина, Чапљинци, не Чапљевци; Бежанија, Бежанијци и бежанијски, не Бежанинци и бежанински; Турија, Туријци и туријски, не Туринци и турински ...

л) Палатализацијом (сибиларизацијом),језичком алтернацијом,граматика одређује да се у речи **мајка** смењује задњонепчани сугласник **К** предњонепчаним алтернантом **Ч** у придеву који показује чије је шта - **мајчин**, што нас доводи у позицију да будемо за тренутак непристојни према саговорнику и себи, јер изговарамо нешто што ће асоцирати на то- *идем у мајчину ...кућу, идем у мајчину...собу, идем у мајчину...викендицу, видим мајчину...хаљину, додирујем мајчину...руку,...мајчино дете, мајчино чедо,...* Таква замена има оправдање само када кажемо – *мајчински однос, мајчинско осећање, мајчинска љубав, али је лепо и правилно да кажемо – мајкин однос, мајкино осећање, мајкина љубав.* Било би добро да поштујемо нежност, обзирност и љубљав према **мајки**, тако што ћемо говорити *идем у мајкину кућу, идем у мајкину собу, идем у мајкину викендицу,видим мајкину хаљину,додирујем мајкину руку, мајкино дете, мајкино чедо.* Кажемо: поред мајке, од мајке, уз мајку, испред мајке, иза мајке, близу мајке, далеко од мајке, пре мајке, после мајке, имам мајку, видим мајку, мајко, с мајком ... Зашто треба сугласник **К** да се испред самогласника **И** замењује алтернантима **Ч** или **Ц**? Зар није нормално да се задржи **К**, као нормалан глас у нормалном изговору тако лепе речи, јер га је лако изговорити,без напрезања језика у изговарању алтернаната? Лепо је и пожељно да будемо обзирни према највећој природној и људској вредности – **мајки**. Важно је да кажем да се реч *снајка не мења у снајчин, већ је снајкин, снајки; у Рајке је Рајкин, Рајки; у Лајке је Лајкин, Лајки; у Мирке је Миркин, Мирки; ... Мајка јесте најлепша именица. Чувајмо јој достојанство.*

љ) У наведеном правописном речнику пише: „обадва, ек.обадве, ијек. обадвије, обадвојица, обадвоје, обадвоји“. Очигледно немање језичке логике. Реч **оба** значи два мушкарца.

Кад поделимо реч обадва на два дела добијамо – оба(два мушкарца) и два(два мушкарца), = четворица; обадве, значи оба(два мушкарца) и две(две жене) = четворо; обадвојица као обадва = четворица; обадвоје, значи оба(два мушкарца) и двоје(мушкарац и жена), значи три мушкарца и жена = четворо. Бесмисао. Правилно јесте: оба(два мушкарца, двојица, обојица), обе(две жене), обоје(мушкарац и жена, двоје).

М) Граматика је одредила четири акцента: краткосилазни, краткоузлазни, дугосилазни, дугоузлазни. То потиче од Вука Ст. Караџића, „Српски рјечник“ 1852. У изговору речи *ПЛАНИНА* одредио је да краткоузлазни акценат буде изнад слова И, али је тај акценат одредио да код речи *ПЛАНИНУ* и *ПЛАНИНЕ* буде изнад слова А, што није доследно почетној поставци. Тако је и у речи *ПЛАНИКА*, где је тај акценат изнад првог слова А, а разлика је само у К и Н у задњем слогу те две речи. И у речима *ПЛАНИНКА* и *ПЛАНИНСКИ*, тај акценат је изнад А у првом слогу.

Често се померају акценти у изговарању градова, у локативу у односу на номинатив. Краткосилазни акценат у називу *ЗЕМУН* налази се изнад Е, да би се у *ЗЕМУНУ* дугоузлазни акценат поставио изнад првог У. Једнако је и у називу *ФУТОГ*, где је краткосилазни акценат изнад У, да би у *ФУТОГУ* дугоузлазни био изнад О. Покушајмо да изведемо то у називима – Крагујевац, Суботица, Сомбор, Панчево, Краљево, Ужице, Зрењанин, Митровица, Лозница, Ивањица, Подгорица, Зајечар, Кучево, Приштина, Лепосавић, Богатић, Прељина, Лајковац, Степојевац, Ваљево, Прешево, Пирот, Бечеј ... Код назива места и градова акценти у локативу остају као у номинативу, ако су изнад самогласника, а ако су изнад сугласника у номинативу померају се на самогласник у локативу, пр.Сврљиг(р), у Сврљигу(и).

Н) Понекад чујемо „вишљи“, што значи и „нижљи“. Треба „виши“ и „нижи“.

Њ) Често користимо негацију негације да бисмо „дочарали“ озбиљност и важност казаног. То је користио и Иво Андрић у писању: никад није; никад нико није... Посматрано са становишта практичности, логичности и логичког, није прихватљиво. Негација не може да се негира негацијом, јер се добија афирмација. Примери: никад нисам био тамо---постоји – био сам тамо; нисам био тамо, или, на питање да ли си некад био тамо? одговарам – нисам, или нисам ниједном, или нисам до сада, без никад. У оба примера саопштена је потврда шта сам радио, без непотребног додавања негације, јер код нисам био тамо писањем или изговарањем никад испред тога, условљавамо и писање (изговарање) стално (увек). Упоредимо: никад нисам и стално (увек) нисам. Код стално(увек) нисам јасно означавам да константно нисам, дакле, нисам; код никад нисам јасно означавам да ниједном није било

нисам, дакле, не постоји нисам, што јасно означава да стално(увек) јесам, или, једноставно, јесам. Једнако је и код никад нећу, што значи да неће постојати нећу, што, даље, значи да стално (увек) хоћу, или, једноставно, хоћу, где мора да се јасно разликује од стално (увек) нећу, и није потребно да пишем испред њих стално (увек), јер кад кажем хоћу или нећу јасно је шта ми је намера, без претходног(непотребног) „појачавања“ негације или потврде. Постоји забавна емисија „Никад није касно“, што у „преводу“ значи „стално (увек) јесте касно“, јер никад није значи да не постоји није, што, даље значи да стално(увек) постоји јесте. Треба „И сад није касно“. У Андрићевом (Ивовом) писању треба уместо никад није да пише није, или није до сада; уместо никад нико није да пише није или нису, или није до сада (нису до сада). Тако и никад немам значи стално (увек) имам, или имам, ... Реч никад означава неограничену временску неодређеност, у којој неће да се догоди одређеност, трајно непостојање одређености. Треба да је избегавамо, јер углавном означава погрешност, као у наведеним и сличним примерима.

Чујемо понекад како у бесу неко „вређа“ неког - „ти ниси нико и ништа“, што у „преводу“ значи „ти јеси неко и нешто“, и узвратно „ти јеси нико и ништа“.

Кажемо док не дође, док не уради, док се не догоди, док не потече, док се не оствари ... Учесталост негације ушла је у навику, па је необично ако неко саопшти то другачије, правилно. Негацијом могућег одређујемо да неће да се догоди то. Ако чекамо док се то не... означавамо да узалуд чекамо то, јер се неће догодити. Зато треба да поштујемо афирмацију ако очекујемо неког или нешто: чекам док дође(да дође), чекам док уради(да уради), чекам док се догоди(да се догоди), чекам док потече(да потече), чекам док се оствари(да се оствари)...

Кад се догоди саобраћајна или друга незгода опасна по живот, извештачи с терена или из студија кажу налази се у животној опасности, или не налази се у животној опасности, као што кажемо страх га да се не повреди, страх га да не погине... Не постоји животна опасност, него опасност по живот, или смртна опасност. Непријатна је помисао да неко жели да се повреди или погине, па га је страх да се неће повредити или страх да неће погинути. Правилно је да кажемо страх га да се повреди(да ће се повредити), страх га да погине(да ће погинути). „Страхови“ да се неће повредити и да неће погинути јављају се само код суицидних типова људи, који желе да им се догоди то јер сигурно „поштују“ „хришћанску духовну традицију“ „овековечену“ у ЛАЖНОМ „Светом писму нови завјет“ („Који чува живот свој, изгубиће га, а који изгуби живот свој мене ради, наћи ће га“, „Матеј“, 10. 39; „Јер ко хоће живот свој да сачува, изгубиће га; а ако ко изгуби живот свој мене ради, наћи ће га“, исто, 16.25; „Јер ко хоће живот свој да сачува, изгубиће га, а ко изгуби живот свој мене ради и јеванђеља онај ће га сачувати“, „Марко“, 8.35; „Јер ко хоће живот свој да сачува, изгубиће га; а ко изгуби живот свој мене ради, тај ће га сачувати“, „Лука“, 9.24; „Који воли живот свој изгубиће га, а ко мрзи живот свој на овоме свијету сачуваће га за живот вјечни“, „Јован“, 12.25.). Изразито сугестиван

подстрек да људи не воле, не чувају и да мрзе живот свој: да га „радо“ „изгубе“ „за“ „Христа“ и „јеванђеље“, па „ће“ га „тако“ „сачувати“ „за живот вечан“, чиме се изразито сугерише самоубиство – смрт, „подупрто“ „безвредношћу“ човека и његове личности („Тада Исус рече ученицима својим: Ако хоће ко замном ићи, нека се одрекне себе...“, „Матеј“, 16.24; „Ко хоће за мном да иде нека се одрекне себе...“, „Марко“, 8.34; „Ако ко хоће да иде за мном, нека се одрекне себе...“, „Лука“, 9.23.), јер „безвредан“ „човек“, без личности и достојанства, „лако“ се „одриче живота“ који мрзи, не воли и не чува га, у „име“ „Христа“!?!
 О лажном, „Светом писму нови завјет“ написао сам у текстовима ПИТАЊА БЕЗ ОДГОВОРА, ПОСТОЈАЊЕ И ПОШТОВАЊЕ ИСТИНЕ и СВЕТЛОСТ БУДУЋНОСТИ.

о) Све чешће се чује, или прочитамо у штампи: *два пута мање, десет пута мање, неколико пута мање... дупло мање... троструко мање...*

Речи *пута, дупло и троструко* означавају *увечавање*. За *умањивање*: уместо *два пута мање* каже се *упола*, уместо *десет пута мање* каже се *десети део од, десет одсто од*, уместо *неколико пута мање* каже се *знатно(значајно) мање*, уместо *дупло мање* каже се *упола мање*, уместо *троструко мање* каже се *трећина*.

п) Свакодневно користимо израз „равноправност“, а не улазимо у правилност значења. Уз то, или пре и после тога, говоримо о „једнаким правима“, не о „равним правима“. „Једнака права“ усмеравају на „једнакоправност“.

р) Хрватски језик: анализирати(анализирање), синтетизирати(синтетизирање), моделирати(моделирање), облицирати(облицирање), систематизирати(систематизирање), коригирати(коригирање), реализирати(реализирање), карактеризирати(карактеризирање), критизирати(критизирање), генерализирати(генерализирање), дирижирати(дирижирање), игнорирати(игнорирање), регулирати(регулирање), ревитализирати(ревитализирање), стабилизирати(стабилизирање), сублимирати(сублимирање), толерирати(толерирање), транспортирати(транспортирање), фаворизирати(фаворизирање), функционирати(функционирање), практицирати(практицирање), компонирати(компонирање), легализирати(легализирање), организирати(организирање)...

Српски језик: анализовати(анализовање), синтетизовати(синтетизовање), моделовати(моделовање), обликовати(обликовање), систематизовати(систематизовање), кориговати(кориговање), реализовати(реализовање), карактеризовати(карактеризовање), критиковати(критиковање), генерализовати(генерализовање), дириговати(дириговање), игнорисати(игнорисање), регулисати(регулисање), ревитализовати(ревитализовање), стабилизовати(стабилизовање), сублимовати(сублимовање), толерисати(толерисање), транспортовати(транспортировање), фаворизо-

вати(фаворизовање), функционисати(функционисање), практиковати(практиковање), компоновати(компоновање), легализовати(легализовање), организовати(организовање)...

с) „Писано“ и „писмено“:

Свакодневно можемо да чујемо да неке документе треба да предамо неком „писмено“. „Писменост“ се односи на правилност изражавања усмено и писано, што значи да и писано и усмено изражавање треба да буде писмено, језички и говорно правилно. „Писано“ се односи на „технику“ саопштавања, дакле, пишемо неки документ као начин изражавања (писано или усмено), а то писано саопштавање треба да буде обрађено писмено, дакле, језички правилно написано, уз поштовање правописа и граматике. Тако и приликом усменог саопштавања треба да урадим то писмено, дакле, уз поштовање правописа и граматике. И усмено треба да буде писмено.

т) „Умеће“ или „умење“?

До сада нисам чуо да је неко рекао „умење“ стварања. У непрекидној употреби јесте израз „умеће“. У редовној употреби јесте израз „знање“, не „знаће“. Ако поредимо изразе „умење“ и „умеће“ можемо да уочимо значајну разлику, јер „умеће“ се односи на некакво „уметање“, да неко „умеће“ нешто у нешто. У односу на правилан израз „знање“, без небулозног „знаћа“, треба да нас усмери на правилно изговарање израза „умење“: УМЕЊЕ СТВАРАЊА. Дакле, ЗНАЊЕ И УМЕЊЕ.

ћ) У писаним медијима, телавизијама и интернету пише и говори се о „Комисији за нестала лица Владе Републике Србије“ и „Центру за разминирање Републике Србије“. Да ли је неко уочио да су то две невероватне али истинито саопштене небулозе, које „кресе“ наше новинарство и уопште „изражавање“ „по принципу“- „шије ми га Ђура тај језик“, као и претходно наведене небулозе под Б) - „Сектор за ванредне ситуације МУП-а Србије“ и „Министар пољопривреде у Влади Републике Србије“.

У првом „случају“- „Комисија за нестала лица Владе Републике Србије“, покријмо „Комисија за“, и видимо да остаје „нестала лица Владе Републике Србије“, што би „требало“ да „значи“ да су „нестала лица“ из Владе Републике Србије, па је „оформљена“ „комисија за њихово тражење“, с „питањима“- да ли су побегли из Владе; да ли су „отети“; да ли су „страдали“? **Правилно јесте: Комисија Владе Републике Србије за нестала лица!!!**

У другом „случају“- „Центар за разминирање Републике Србије“, „подразумева“ да је „минирана Република Србија“, па је треба „разминирати“. **Правил-**

но јесте: Центар Републике Србије за разминирање!!!

у) „Храњив“ или „хранљив“?

Упоредимо: „храна“ и „рана“.

Кад покријемо слово „х“ у речи „храна“ добијемо „рана“, дакле „рана“ и „рана“. Кад желимо да кажемо да је неко „подложан“ „рањавању“, кажемо „рањив“, **НЕ** „ранљив“, дакле, кад откријемо слово „х“ добијемо опет „храна“, што значи да јесте „храњив“, **НЕ** „хранљив“.

Слично је у речи „брањив“ (који може да се брани), **НЕ** „бранљив“; „одбрањив“, **НЕ** „одбранљив“...

ф) „Обука возача“?

Често срећемо аутомобиле с ознакама на крову „**обука возача**“. Зашто обука возача? Какву обуку може да има, кад је већ возач? Сведоци смо кад прође неки аутобус или камион, на којима пише „**обука возача**“ или „**дообука возача**“. У тој ситуацији одређена фирма, чија су возила, организује **обуку** или **дообуку** возача који треба да управљају новим возилом које нису возили до тада. Рецимо, то је обавезна пракса ГСП. Аутомобили у ауто школама треба да имају натпис „обука за возаче“ или „ауто школа“, јер обучавају кандидате за возаче који немају ту квалификацију.

х) „Женски фризер“, „мушки фризер“?

На фризерским салонима углавном пише као наведено. Поштујући језичку логику закључујемо да у салону „женски фризер“ ради „фризер“ женског пола, а да у салону „мушки фризер“ ради фризер мушког пола. Једноставан и правилан назив јесте „фризер за жене“, „фризер за мушкарце“ или „фризер за жене и мушкарце“.

ц) „Временска прогноза“ и „слично“?

Правилно је да кажемо „прогноза времена“, којом прогнозирамо време, а „временска прогноза“ значи да ће се нека прогноза „одвијати“ у неко одређено време, по потреби.

„Обала мора“, не „морска обала“; „обала реке“, не „речна обала“, јер би значило да је обала природно „начињена“ од „мора“ (воде), и од „реке“ (воде), али је правилно да кажемо „морски таласи“ и „речни таласи“, јер таласају воду.

На разним паштетама пише – „јетрена паштета“, јер је начињена од јетре; „пиле-

ћа паштета“, јер је начињена од делова пилета; „свињска паштета“, јер је начињена од делова свиње; „рибља паштета“, јер је начињена од делова рибе. **Од чега је начињена „ђачка паштета“???**

ч) „Народна банка“?

На згради Централне банке Србије пише „NATIONAL BANK“, а „превод“ на истој згради-„НАРОДНА БАНКА“. Израз „НАЦИОНАЛНО“ детаљно је обрађен у тексту НАЦИЈА(ДРЖАВА) И НАЦИОНАЛНО(ДРЖАВНО). Полазимо од јасног значења као што пише на згради Уједињених нација у Њујорку „UNITED NATIONS“, у преводу на српски – „УЈЕДИЊЕНЕ НАЦИЈЕ“. „НАЦИЈА“ је ту строго Одређена као ДРЖАВА. Тако НАЦИОНАЛНО јесте ДРЖАВНО. С тим у вези, није правилан назив „НАРОДНА БАНКА“, него „ДРЖАВНА БАНКА“.

ћ) 1/ Реч „последњи“

Та реч је заступљена у свим медијима, и у свакодневном говору.

Наравно, питамо се: које значење има, када је толика „неопходност“ њеног коришћења?

У вестима свих телевизија и у писаним медијима говоре и пишу:

„У последња 24 часа број новооболелих је...“;

Шта би могло да значи такво саопштење?

Пођимо од неких логичких показатеља значења те речи:

У логици постоје логички низови; у математици постоје математички низови; у свакодневном говору постоје истородни и разнородни низови догађања који су серијски поређани и чине узрочно-последичне везе и односе везане за једну или више повезаних појава. Низови се устаљено стварају утицајем одређених фактора.

Низ може да буде коначан и бесконачан, једнородан и разнородан.

Сваки низ, сем бесконачног, има крај.

„Крај“ означава потпун завршетак низа.

„Крај“ јесте последњи у низу!!!

Када кажемо „последњи пут“: мислимо – неће да се догоди више то на

шта се односи та синтагма.

Или,кажемо „последњи испраћај“– мислимо да је тај испраћај последњи у низу тих „испраћаја“,и да се неће догађати даље, везано за тај низ.

Да не бисмо ширили тему, једноставно решење јесте:

Уместо да говоримо „у последња 24 часа“,јер не постоји та одредница у бесконачном „НИЗУ“ времена, треба да кажемо - у претходна 24 часа, јер бисмо могли да схватимо једино као коначност нечијег живота: „последња 24 часа живота“!

Или,уместо да питамо некога: „Када си последњи пут био овде“,а чо -век стоји испред нас овај пут,треба - „Када си претходно био овде“?

2/ Поштапалица „хвала богу“

У једним ТВ вестима, у оквиру прогнозе времена, сазнајемо да се у једној држави догодио погром невременом, с великим поплавама,бујицама воде,одронима и клизиштима Дежурна новинарка каже:„хвала богу што се није то догодило нама“!?!

Тумачење: С обзиром да се неком другом догодила та несрећа, а нама није, тумачимо - „хвала богу што се њима догодила та несрећа, а нама није“!!!

Какву НЕ „логичност“ можемо да подразумевемо давањем такве изјаве???

Ако се неком нешто догоди страшно, можемо да подразумевемо,према претходној изјави „хвала богу што се није то догодило нама“, „да“ „је“ „бог“ „одлучио“ да„нанесе“ „њима“такву штету:„хвала богу што је њима нанео огромну штету, а нама није“. Пакост кроз себичност!!!

Или:

У вестима те ТВ, после погрома невременом у Лучанима, Ивањици, и широј околини, где су страдала многа домаћинства, неколико погинулих и већи број повређених људи, усеви и стока, један мештанин, који је тешком муком опстао у свему томе, каже: „Хвала богу, остао сам жив и неповређен“!!!

Тумачење: С обзиром да се догодила та тешка несрећа за све, подразумевамо, према казаном, да је „бог“ „одлучио“ да уништи све, убије и повреди неке људе, али „је“ „оставио“ живог мештанина, који се „радује“ „тој својој срећи“ што се све „то“ „догодило“ „другима“ „по божијој одлуци“: „Хвала богу што је учинио другима све то, а мене је оставио да живим неповређен“. Пакост кроз себичност!!!

Или:

Док гледамо фудбалску утакмицу уочавамо да се скоро обавезно „прекрсте“ центарфор једног тима и голман противничког тима, и при томе погледају у небо. Зашто?

Центарфор: „ПОМОЗИ БОЖЕ да дам гол“! Ако постигне гол: „ХВАЛА ТИ, боже, што си дозволио да постигнем гол“!

Уједно, „ПУТЕМ бога“ упућена пакост према противничком голману: „ХВАЛА ТИ, боже, што си омогућио да мој противник прими гол“!!!

Голман: „ПОМОЗИ БОЖЕ да не примим гол“! Ако не прими гол: „ХВАЛА ТИ, боже, што си дозволио да не примим гол“!

Уједно, „ПУТЕМ бога“, упућена пакост према противниковом центарфору: „ХВАЛА ТИ, боже, што си спречио мог

противника да постигне гол“!!!

Или: „боже правде“

„...“

Моћном руком води, брани

будућности српске брод,

Боже спаси, Боже храни,

српске земље, српски род!

Сложи српску браћу драгу

...

а најјачи српству град.

Нек на српској блиста грани

...

српске земље, српски род!

Нек на српско ведро чело

...

Благослови србу село

...

српске земље, српски род!

...

српске славе нови сјај

...

Отаџбину српску брани

...

моли ти се српски род!“

„То“ је „званична“ лажна „химна“ Републике Србије, којом се изражава дубока себичност Срба према

26 народа (народне-етничке мањине) у заједничкој држави, који заједно чине нашу државу(нацију) Србију, али да не буду „богом спасени“ заједно са Србима!!!

„У име бога“, „помози боже“ (мени-нама), „хвала богу“, „боже правде“: јесу флоскуле за „поткусу-ривање“ и изражавање своје себичности путем пакости према другима!!!

Дубоко и безобразно изражене себичности и пакости према другима путем „бога свога“, чиме се безмерно себично „својата“ као „само мој-наш бог“!!!

3/ **„Да ли си видео зеца са ушима“?**

То је „везано“ за дечију игру, али је користе и одрасли, како би „доказали“ да је упитан саговорник „глупа незналица“!?

Питач: „да ли си видео зеца са ушима“?

Питан: „јесам“!

Питач: смеје се уз коментар: „глупане, не можеш да видиш зеца са ушима, нега са очима“!?

Питан: „ниси разумео сопствено питање. Правилно

је да видим зеца са ушима, јер има уши, и живи са њима, као што смо и ми са ушима. Види се очима, без предлога „са“ („с“).

Треба: да ли си видео зеца ушима, што би значило да сам га, „ВИДЕО УШИМА“, не очима.

Глупим питањем поставио си „замку незнања“ себи.

Баш си глупа незналица, па глупо питаш“!!!

ц) Придев „српски(а,е,о,у)“

Српски народ: српски језик, српско писмо, српска ћирилица, српска латиница, српска заједница, српска култура, српска средина, српско друштво, српско удружење, српско веће, Матица српска, српска црква, Заједница српских општина, српско имање, српско домаћинство, српска кућа, српско коло, српска песма, српска домаћица, српски домаћин, српска кухиња, српско јединство, српско заједништво, српске везе, српски односи, српска крв, српска душа, српска лепота, српска жена, српски мушкарац, српско дете, српска енклава, српска ношња, српски идентитет, српски интегритет, српско достојанство, српска сувереност, ...

Све што је „српско“ (а,е,и,у) односи се само на Србе(Српски народ)!!!

Народне(етничке) мањине (Мађари, Румуни, Бугари,

Роми,Хрвати,Бошњаџи,Словаџи,Русини,Буњевџи,Албанџи, ...) имају своју СУВЕРЕНОСТ као и Срби, па тако имају право на своје присвојне придеве коџи се завршавају: -ски, -ска, -ско; -џки, -џка, -џко(мађа -рски, ско, ска; румунски, ско, ска; бугарски, ска,ско; ромски,ска,ско; хрватски,ска,ско; бошњаџки,џка,џко; словачки,џка,џко; русински,ска,ско; буњевачки,џка, џко; албански,ска,ско; ...), и то право имају у Републици Србији, једнакоправно као и Срби(Устав 2006, Члан 2, став 1: „Сувереност потиче од грађана...“,а грађани Србије јесу њени државља-ни, дакле припадници свих 27 народа једнакоправно!!! Даље,исти члан,став 2:„Ниједан државни орган,политичка организација,група или појединац не може присвојити сувереност од грађана...“(!!!)!!! Дакле,сувереност свих народа Републике Србије јесте једнака у свему са Србима!!!

Несувисло и непристојно коришћење неких из-раза и исказа у Уставу и пракси довели су до проблема:

Проблем свих проблема јесте да је све „поста-ло“„српско“што се односи на Републику Срби-ју,чиме је придев„српски“„присвојио“и суве-ренитет државе,и тиме шовинистички „нагла-

сио“ да НЕ постоји сувереност народних(ет-
-чких) мањина (26 народа), тј. да је „спроведе-
на“и „успостављена“пуна дискриминација на
-родних(етничких) мањина уставно и практич-
-но,јер,,сем“,,српског“, ничије -ски, -ске, -ско,
-чки, -чке, -чко, -шки, -шке,-шко – нема,,,леги-
тимитет“и,,легалитет“: све их је,,појело“,,срп-
ско“(,,свесрпско“), па су,,сви“,,постали“,,српс-
ки“(а,е,о,у), другим речима- дошло је до „аси-
милације“ свих у,,српко“(а,е,и,у),па је и Репуб
-лика Србија „постала“ само „српска“, јер је
ОНА и све у њој,,сведено“на,,обавезан“придев
„СРПСКИ“(а,е,о,у)!!!

Посебно обратимо пажњу:

Роми немају државу,али имају придев,,РОМС-
КИ“(а,е,о,у); Власи немају државу или покра-
јину у Србији, али имају придев,,ВЛАШКИ“;
Мађари немају државу или покрајину у Срби-
ји,али имају придев,,МАЂАРСКИ“; Русини не
-мају државу,али имају придев,,РУСИНСКИ“;
Буњевци немају државу,али имају придев,,БУ
-ЊЕВАЧКИ“;... па им НЕ одговара да и њихо

-ви придеви буду „српски“, јер НИСУ Срби, и зато им једино одговара да све буде у складу са заједничком државом Србијом, тј. да све буде Србијино, србијско, србијанско, што се једино односи на њихову заједничку државу (нацију), да се осећају једнакоправни у све-МУ са Србима у Србији, што им се гарантује Уставом 2006.!!!

Срби су уз придев „српски“, који се једино везује за њих (народ), присвојили придеве који се односе на Републику Србију (Србијин, србијски, србијански) и „претворили“ их у „српски“, чиме су директно дискриминисали путем пуне асимилације све што се придевски односи на народне (етничке) мањине, без њиховог „права“ да користе придеве који се односе и на њихову државу Србију, чиме је учињен тежак пресе

дан да један народ(Срби),с,„пуним правом“
својата државно (национално) као „своје“
(народно), чиме је себе потпуно изједначи-
-о с државом:себе је,„означио“ као „српску
државу“, у којој,„све мора да буде српско“,
што јесте ортодоксан шовинизам!!!

Присвајањем суверенитета државе,Срби су
га присилно „додали“ својој суверености,чиме
су се одвојили од осталих народа(народне-етни-
-чке мањине),и тако потпуно угрозили њихову
сувереност. Тиме су,„доказали“ да су једини на-
-род који одлучује-„ведри и облачи“ у Србији,
без права да и остали чине то, јер „јесте“ све
„српско“, без права да буде Србијино, србијско
или србијанско, што,иначе, приличи и јесте је-
-дино правилно у односу на државу Србију(као
што је: Либија -Либијино,либијско; Намибија-Намибијино,
намибијско; Колумбија - Колумбијино, колумбијско;
Арабија - Арабијино,арабијско; ...),чиме се чува и по-
штује суверенитет, интегритет, идентитет и
достојанство заједничке државе(нације) **СВИХ**
народа једнакоправно!!!

Уз то, данас, у Уставу и пракси су написани и

употребљавају се небулозни изрази и искази, који вређају сувереност, достојанство и право на заједништво и једнакоправност народних (етничких) мањина са Србима у Републици Србији: „националне(државне)мањине“; „Људска и мањинска права“, где „мањинска права“ НИСУ „Људска права“; лажна „химна“ САМО за ЛАЖАН „спас“ Срба и „српског“, без „спаса“ народних(етничких)мањина у заједничкој држави(нацији); четири „С“ у грбу („само слога Србина спасава“); „Дан српског јединства, слободе и националне заставе“ („узурпација“ државног /националног/ идентитета - националне заставе од стране „српске“ народне суверености („српског“) чиме су Срби присвојили тај државни/национални/ идентитет као „свој“, што јесте пуна и безобразна небулоза - „национална/државна/ застава Срба“ - „српска/државна/ национална застава“);...?

Све је детаљно написано у тексту НАЦИЈА (ДРЖАВА) И НАЦИОНАЛНО (ДРЖАВНО).

Створен је и додатан, али пресудно значајан проблем: постоји опасност да се народне(етни

-чке) мањине (26 народа) побуне због угрожености својих суверености, и што не могу потпуно да уживају у заједничком суверенитету, интегритету, идентитету и достојанству заједничке државе, које су присвојили Срби као „српско“ - „свесрпско“ у држави Србији у којој су за разлику од других народа (народних-етничких мањина) државотворан народ, али без иједног уставног или законског права да буду једини „прави“ народ, па да „буде“ „све његово“, да држава Србија „буде само његова“ са „све“ само „српским“ („свесрпско“) у заједничкој држави „свих грађана који у њој живе, заснована на владавини права и социјалној правди, начелима грађанске демократије, људским правима, слободама и припадностима европским принципима и вредностима“ (Устав, члан 1.), поготово да „мађарски“, „румунски“, „бугарски“, „хрватски“, „албански“, „русински“, „ромски“, ..., „буде“ „српски“ у Републици Србији!?!?

„Људско достојанство је неприкосновено и сви су дужни да га поштују и штите“ (Устав, 2006, члан 23. став 1.)!!!

**„Забрањена је свака дискриминација
 ...“ (исто, члан 76. став 2. и члан 79.)!!!**

Додатно:

- **нација**: сви држављани(грађани) државе,
- **држава**: **нација** на својој јединственој територији, обезбеђена међудржавно (међунационално, интернационално) признатом границом. **Нација** јесте **суштина државе: држава = нација**,
- **национално** = државно, припадност држави,
- **народно(етничко)** = припадност народу,
- **национални(државни) односи**: односи унутар нације (државе) = међународни (међуетнички) односи народа у нацији(држави),
- **међунационални(међудржавни, интернационални) односи**: односи међу нацијама(државама),
- **међународни(међуетнички) односи**: односи међу народима у држави(нацији),
- **међународна(међуетничка) заједница**: заје-

дница народа(етноса),

- међунационална(међудржавна, интернационална) заједница: заједница нација (држава),
- национална (државна) мањина: страни држављани који привремено бораве у другој држави без њеног држављанства,
- народна (етничка) мањина: народ који живи у једној држави као мањина у односу на већински(државотворан)народ, а његова матица (језгро) народа живи у другој држави, у којој јесте већински народ,сем народа који немају своју матицу (језгро) у другој држави (Роми, Русини), па су мањина у односу на већински народ,
/све је детаљно обрађено у текстовима НАЦИЈА(ДРЖАВА) И НАЦИОНАЛНО(ДРЖАВНО) и ПОЈМОВИ МЕЂУНАРОДНИХ(МЕЂУЕТНИЧКИХ)И МЕЂУНАЦИОНАЛНИХ(МЕЂУДРЖАВНИХ) ОДНОСА/.
- световност (секуларност): потпуна(апсолутна) одвојеност државе од цркве (Устав,2006. Члан 11.), што сама држава (апарат) крши

**давањем државног новца лажној
„православној цркви“, која јесте потпу-
но одвојена од државе (Члан 11.)!**

**- религиозност: сујеверно и празноверно „ве-
ровање“ у измишљено, лажно, непостојеће!!!**

Актуелно:

На Косову и Метохији има 9(девет) општина с ве-
 -ћинским српским становништвом, и једна 50/50%
 (Срби/Албанци).

**Ниједна нема назив „Српска општина“: нпр.
Српска општина Северна Косовска Митрови-
 -ца, Српска општина Лепосавић, Српска опш-
 тина Звечан, Српска општина Зубин Поток,
Српска општина Штрпце, Српска општина
 Грачаница, Српска општина Ново Брдо, Срп-
ска општина Ранилуг, Српска општина Кло-
 кот, Српка општина Патреш.**

Само у прилици да имају такве називе – пос-
 тојало би право за постојање назива, „Заједни-
 ца српских општина“ (ЗСО)!

С обзиром да не постоји ниједна, „Српска опш-
 тина“, једино решење је да постоји „Заједни-
 ца општина с већинским српским становниш

-твом“,скраћено „Заједница општина са српском већином“(ЗОСВ)!!!

ш) Неки од свих нонсенса у „старом и новом завету“

(non plus ultra nonsens = невиђене будалаштине)

1/ „Стари завет“

„Прва књига Мојсијева-постање“

- „У почетку ... биеше тама над безданом; и дух Божији ди-
заше се над водом“(1.1; 1.2).

Тврдњом да је „била тама“ у „почетку“, значи да није постојала,топлота“ без „свог извора“ у „постоје -ћој тами“, што је „морало“ да узрокује „постојање леда“, тако да „вода“ није „могла“ да „буде“ у течном агрегатном „стању“, што, даље, „одређује“ да није „постојала“ „вода“ -него „вечит лед“, који није „отопљен“ ни у једној „књизи“, јер није „створена“ ТОПЛОТА!!!

- „Потом рече Бог: нека се сабере вода што је под небом на једно мјесто,и нека се покаже СУХО. И би тако“(1.9).

Тврдњом:„нека се сабере вода...и нека се покаже СУХО“ доказано је да „се показало СУХО“, што значи да је „било“ без „воде“ на „себи“, али јесте значајније да „јесте“ „постојао“ „вечит лед“

према претходној тврдњи, па НИЈЕ постојала „МОГУЋНОСТ“: „нека се сабере вода ... и нека се покаже сухо“ у „ТОМ ЛЕДУ“!!!

- „И СУХО назва Бог ЗЕМЉА...“(1.10.).

Тврдњом да је „СУХО“ = „ЗЕМЉА“, доказује да је „ЗЕМЉА“ „СУХА РАВНА ПЛОЧА-ПУСТИЊА“ – БЕЗ „ВОДЕ“ НА „СЕБИ“, али је ЗНАЧАЈНИЈЕ да НИЈЕ БИЛО МОГУЋЕ „ТО“ у „ВЕЧИТОМ ЛЕДУ“!!!

- „...нека пусти земља из себе траву, биље...и дрво родно...“ (1.11.), „И пусти земља из себе траву, биље...и дрво...“(1.12)

Немогућност „ТИХ“ „ПРОЦЕСА“ у „ВЕЧИТОМ ЛЕДУ“!
У ЦЕЛОМ „старом завету“ НИСУ „СТВОРЕНИ“ „УСЛОВИ“ да „ВЕЧИТ ЛЕД“ БУДЕ ОТОПЉЕН: НИЈЕ „СТВОРЕНА“ „ТОПЛОТА“ - „ЛЕД“ је ОСТАО „НЕОТОПЉЕН“ ДО „ДАНАС“, па ЈЕСТЕ НЕСМИСАО/БЕСМИСАО/ и СЛЕДЕЋЕ:

- „Али се подизаше пара са земље...“(1.6.)

Немогућност да „СЕ ПОДИЗАШЕ ПАРА“ ИЗ „ВЕЧИТОГ ЛЕДА“, БЕЗ „ТОПЛОТЕ“, у „ВЕЧИТОЈ ТАМИ“!!!

- „...доведе к Адаму да ВИДИ...“(2.19.),
 „И жена ВИДЕЋИ да је род на дрвету добар за јело и да га је милина ГЛЕДАТИ...узабра рода с њега и ОКУСИ, па даде и мужу својему, те и он ОКУСИ“(3.6.),

„Тада им се ОТВОРИШЕ ОЧИ, и ВИДЈЕШЕ ...“(3.7.).

Покушајмо да, саберемо“, написано“:

У (2.19.) „Адам“ „ВИДИ“,

У (3.6.) „жена ВИДЕЋИ“ и „да га је мили-
на ГЛЕДАТИ“, па „ОКУСИШЕ“,

У (3.7.) „Тада им се ОТВОРИШЕ О
-ЧИ, и ВИДЈЕШЕ“- после „ОКУСИ“!

Како је „могуће“ да Пре „ОКУСИ“

„Адам“ „ВИДИ“ „што“ „му“ „бог доведе

да ВИДИ“; како је „могуће“ да Пре

„ОКУСИ“ „и жена ВИДЕЋИ ... да

га је милина ГЛЕДАТИ“, а „ТЕК“

после“ „ОКУСИ“-„Тада
им се ОТВОРИШЕ ОЧИ
и ВИДЈЕШЕ“???

- „...али сада да не пруЖИ руке своје и узбере
 ...и окуСИ, те до вијека ЖИВИ“(3.22.),

„И Господ Бог изагна Га из врта Едемскога да
раДИ земљу, од које би узЕТ“(3.23.),

„И изагнав ЧОВЈЕКА постави пред вртом Едемс-
 ким херувима...да чува пут ка дрвету од живота“(3.24.)

„Послије тога Адам ПОЗНА Јеву жену своју, а
 она затрудње и роди Каина...“(4.1.).

Јасно је „написано“ да се „све“ „односи“ са-
мо на „Адама“: „пружи“, „узбере“ „о-
куси“ „живи“ „изагна Га“ „ради“,
 „узЕТ“, без множине - „пруже“,

**„узберу“, „окусе“, „живе“, „И-
загна ИХ“, „раде“, „узети“!**

Дакле, у свему томе „Јева“ **НИЈЕ**, „из-
гнана“ - „ОСТАЛА“ је у „врту Едемс
-коме“, а „Адам“ **НИЈЕ**, „могао“, „да
се врати у врт“, јер „га је спречио
херувим с пламенијем мачем“, па
НИЈЕ могао, „да позна Јеву“, и **НИ-**
ЈЕ могла да, „затрудни и да роди Ка-
ина и Авеља“!!!

То је **ДОКАЗ** да ни на тај „начин“
лажан и **непостојећи** „бог“
НИЈЕ „створио“ **СВЕТ**!!!

После наведених будалаштина у
„старом завету“, **СВЕ** после тога јесу

**НЕМЕРЉИВЕ ЛАЖИ, ПОСЕБНО
ДА, „МУШКАРЦИ“, „РАЋАЈУ“, „ПОТОМ-
КЕ“!!!**

(Детаљно у ТЕКСТУ ПИТАЊА БЕЗ ОДГОВО
-РА)

2/ „НОВИ ЗАВЕТ“ („Свето писмо нови завјет“, „СПЦ“, 2002.)

(„Матеј“)

- „1 Родослов Исуса Христа и његово рођење.

(Зач. 1). 1. Родослов Исуса Христа, сина Давидова, Авра-
мова сина.

2. Авраам РОДИ Исака ...

16. А Јаков РОДИ Јосифа, МУЖА Марије, од које се роди Исус
звани Христос.

18. ...Марија ЗАТРУДНИЛА од Духа Светога.

19. А Јосиф МУЖ њезин...намери је тајно ОТПУСТИТИ.

20. ...оно што се у њој ЗАЧЕЛО од Духа је Светога.“

„Лука“ - „...и назваће се син Божији“ (1.35.):

Тврдња да „МУШКАРЦИ“, „РАЋАЈУ“, „синове“ (???)!!!

Тврдња да „Јосиф“ НИЈЕ „отац“ „Исусов“!!!

Тврдња да „Јосиф“ „МУЖ Марије од које се роди Исус
звани Христос“, НИЈЕ „његов отац“, „НЕГО“, „је“, „син божи

-ји“, а „родослов“ се „завршава“ с „А Јаков роди Јосифа...“, што потврђује да је „Јосиф“ последњи „син“ у „њему“: ДОКАЗУЈЕ да „Исус звани Христос“ НЕМА ВЕЗУ с „ТИМ“ „родословом“, те да је „то“ „родослов Јосифов“, а „Исус“ ЈЕ СТЕ „КОПИЛЕ“ за „ЊЕГА“!!!

Иначе, КАКО „БИ“ „МОГЛО“ да се „ДОГОДИ“ да „СИН БОЖИЈИ“ „ИМА“ и „ЉУДСКИ РОДОСЛОВ“???

- ИЗМЕЋУ СВИХ ГАДОСТИ у „новом завету“ ИЗДВАЈАМ „ПОРУКЕ“, „ЗАПОВЕСТИ“ и „ПРЕТЊЕ“ ЛАЖНОГ „Христа“ ПРОТИВ ЧОВЕКА, ЊЕГОВЕ СВЕСТИ, ПОРОДИЦЕ и ЖИВОТА („ГОВОР“ МРЖЊЕ):

/1/ „ПОРУКЕ“ ПРОТИВ ЗДРАВЕ СВЕСТИ ЧОВЕКОВЕ

- „Ако ХОЋЕ ко за МНОМ ИЋИ, нека се ОДРЕКНЕ себе...“ („Матеј“, 16.24.),

- „Ко ХОЋЕ за МНОМ да ИДЕ нека се ОДРЕКНЕ себе...“ („Марко“, 8.34.),

- „Ако КО ХОЋЕ да ИДЕ за МНОМ, нека се ОДРЕКНЕ себе...“ („Лука“, 9.23.),

/2/ „ПОРУКЕ“ да је за ЧОВЕКА, „НАЈБОЉА“ - СМРТ (САМОУБИСТВО):

-„Који чува живот свој, изгубиће га, а који изгуби живот свој мене ради наћи ће га“ („Матеј“ 10.39.),

-„Јер ко хоће живот свој да сачува, изгубиће га; а ако изгуби живот свој мене ради, наћи ће га“ (исто, 16.25.),

-„Јер ко хоће живот свој да сачува, изгубиће га, а ако изгуби живот свој мене ради и јеванђеља онај ће га сачувати“ („Марко“, 8.35.),

-„Јер ко хоће живот свој да сачува, изгубиће га; а ако изгуби живот свој мене ради тај ће га сачувати“ („Лука“, 9.24.),

-„Који воли живот свој изгубиће га, а ако мрзи живот свој на овоме свијету сачуваће га за живот вјечни“ („Јован“, 12.25.),

/3/ „Заповести“ против породице

-„Јер сам дошао да раставим човјека од оца његовог и кћер од матере њезине и снаху од свекрве њезине“ („Матеј“ 10.35.),

-„И непријатељи човјеку постаће домашни његови“ (исто, 10.36.),

-„Који љуби оца или матер већма него мене, није мене достојан; или који љуби сина

- или кћер већма него мене, НИЈЕ мене достојан“ (исто, 10.37.),
- „Мислите ли да сам дошао да мир дам на земљи? Не, кажем вам, него раздијељење“ („Лука“, 12.51.),
- „Јер од сада ће петоро у једној кући бити раздијељени: троје против двоје, и двоје против троје“ (исто, 12.52.),
- „Одијелиће се отац од сина и син од оца, матери од кћери и кћи од матере; биће свекрва против снахе своје и снаха против свекрве своје“ (исто, 12.53.),
- „А предаваће вас и родитељи, и браћа, и рођаци, и пријатељи, и побиће неке од вас“ (исто, 21.16.),
- „И предаће брат брата на смрт и отац дијете, и устаће дјеца на родитеље и побиће их“ („Марко“, 13.12.)

/4/ „Претње“ смрћу

- „Не мислите да сам дошао да донесем мир на земљу; нисам дошао да донесем мир него мач“ („Матеј“, 10.34.),
- „И дјецу њезину погубићу смрћу...“ („откривење“, 2.23.),

- „Прени се и бди, па утврди остало што је готово да помре...“(исто, 3.2.),
- „...даде се да узме мир са земље те да се људи међусобно кољу...“(исто, 6.4.),
- „...коњ сивац, и јахач на њему коме је име Смрт ...да убија мачем и глађу и помором и зверињем земаљским“(исто, 6.8.),
- „...видјех под жртвеником душе закланих за ријеч Божију“(исто, 6,9.),
- „...који има да буду побијени као и они“(исто, 6.11.),
- „...и многи људи помријеше од вода...“(исто, 8.11.),
- „...Авај, авај, авај онима који живе на земљи...“(исто, 8.13.),
- „И у те дане тражиће људи смрт...“(исто, 9.6.),
- „...вријеме да се мртвима суди...“(исто, 10.18.),
- „...и настадоше ране зле и љуте на људима...“(исто, 16.2.),
- „И сагорјеваху људи од велике жеге...“(исто, 16.9.),
- „А остали бише побијени мачем...“(исто, 19.21.)

Почетком 1990-тих, Мартин Шпегел, хрватски генерал, угледавши се на „Христове претње“, скоро га цитирајући, упутио претњу за Србе: „Све их покасапити“(злочиначки „говор“мржње)!

/5/ „Поруке“ да НЕ „љубимо“ ближњег свога

-„Чули сте шта је казано: Љуби ближњега свога и мрзи непријатеља својега“ („Матеј“, 5.43.),

-„Јер ако љубите оне који вас љубе, какву плату имате“ (исто, 5.46.),

-„И ако љубите оне који вас љубе, каква вам је хвала“ („Лука“, 6.32.),

-„И ако чините добро онима који вама чине добро, каква вам је хвала“ (исто, 6.33.),

/6/ „Заповести“ Да „љубимо“ непријатеље

-„А ја вам кажем: Љубите непријатеље своје, благосиљајте оне који вас КУНУ, чините добро онима који вас мрзе и молите се за оне који вас вријеђају и гоне“ („Матеј“, 5.44.),

-„...Љубите непријатеље своје, добро творите онима који вас мрзе“ („Лука“, 6.27.),

-„Благосиљајте оне који вас КУНУ, и молите се за оне који вас вријеђају“ (исто, 6.28.),

-„Ономе који те удари по образу, окрени и други; и који хоће да ти узме хаљи -ну, подај и кошуљу (исто, 6.29.),

-„А свакоме који иште у тебе, подај;

и који ТВОЈЕ УЗМЕ, не ИШТИ“ (исто, 6.30.)

-„...бићете синови Свевишњег, јер је он благ пре

-ма незахвалнима и ЗЛИМА“ (исто, 6.35.),

-„и НЕ судите...НЕ осуђујте...опраш

-Тајте“ (исто, 6.37.),

-„Благосиљајте оне који вас ГОНЕ, благосиљај

-те а НЕ куните“ („Павле Римљанима“, 12.14.).

Ужасавајући, „говор“ МРЖЊЕ лажног, „Христа“, уз ужасавајуће „поруке“ и „заповести“ (дословце, потпуно и јасно наведене из лажног, „светог писма нови завјет“, „СПЦ“ 2002.), које, као „речи и говор“, значе“:

-ОДРЕКНИМО се здраве свести, и БУ-
ДИМО несвесни (бесвесни) „верници“, „бо-
гохристовске“ будаде,

-НЕМОЈМО да ВОЛИМО живот свој, него га
МРЗИМО, и дајмо га безпоговорно за
„њег и јеванђеље“, „за живот вечан“,

-НЕМОЈМО да ВОЛИМО породице,

-НЕМОЈМО да ВОЛИМО ближњег сво
-га, јер немамо плату и хвалу за то,

-НЕМОЈМО да ЧИНИМО добро онима који чине добро нама, јер немамо хвалу за то,

-„ЉУБИМО“непријатеље своје: немојмо да се бунимо ако нас злостављају, муче,гоне и убијају,отимају наше,јер треба да им дамо што ишту,и да не тражимо назад што нам узму - немојмо да бранимо Србију, подајмо им Косово и Метохију,немојмо да имамо јаку војску да не бисмо узнемиравали непријатеље своје, и тиме умањили љубав према њима,

-ако нас бомбардују опет,тражимо још толико,

-ако не будемо поштовали,христовски“Заповеђено, стићи ће нас „откривење Исуса Христа,које њему даде Бог,да покаже слугама својим шта се има збити ускоро“,и нећемо бити,„синови свевишњег, који је благ према ЗЛИМА“!!!

„То“ пише у лажном „светом писму нови завјет“, и

„одређено“ (наметнуто) да се ТАКО ТУМАЧИ!!!

Лажан, „патријарх“ и његови попови, опсесивни, неуро-тични, професионални и болесно сујетни лажови, „проповедају“ те лажи као „свету истину“ у лажним, „богохристовским“, „храмовима“, „црквама“ и „манастирима“!!!

Председник Републике Србије и сви државни „органи“ „православне вере“ подржавају, „СПЦ“ и те попове - лажове, клањајући им се до њиховог пупка и љубећи им надланице упрљане лажима; уведени су „религијско-верски празници“ као државни; „верски капелани“ су у војсци и полицији; ...!!!

Живе и „владају“ с два потпуно супротстављена „стандарда“:

(1) Боре се и залажу да Србија буде самостална, независна и војно неутрална држава, с пуним територијалним интегритетом, идентитетом и суверенитетом, с развијеном економијом и високим стандардом живота, уз јаку војну и полицијску моћ да је сачувају као целину, да сачувају Косово и Метохију... Све се одвија у складу са саопштеним речима, говором и дела

-тностима у служби државе и за државу, уз поштовање Устава;

(2) Противуставно подржавају лажну, „СПЦ“ и ла-ЖНО, „свето писмо нови завјет“, „које“ садржи све наведене, „поруке“ и „претње“ лажног, „Христа“, издавач „свети архијерејски синод српске православне цркве“, 2002, „с благословом његове светости патријарха српског Павла“, ШТО ПОТВРЂУЈЕ и доказује да су те „поруке“, „заповести“ и „претње“ „Христове“ званичне, „оснажене“ и „спроводљиве“ у „складу“ с „активностима“ „цркве“!!!

Све што пише у „њему“ јесте усмерено против човека, његове свести, живота и породице, уз „обавезно непротивљење злу“!!!

Како ће државни „апарат“, безмерно поштујући такву „цркву“ и лажно „свето писмо“, да „испоштује“

Устав, у којем децидирано пише:

„Члан 11.

Република Србија је световна држава.

Цркве...су одвојене од државе.

Ниједна религија не може се успоставити као државна или обавезна“.

„Члан 44.

Цркве ... одвојене од државе.

...“

Како држава („апарат“), „поштује“ сопствен Устав кад „има“ ругобну и лажну „религијску“ „песму“ „боже правде“, а „световна држава“ (апсолутно одвојена од било које „цркве“ и „религије“), „цркве су одвојене од државе“ у апсолутном смислу, и „ниједна религија не може се успоставити као државна или обавезна“, што значи да не сме да „буде“ присутна у држави као обавезна, ни у којем „смислу“, а практично јесте у свим порам државе(нације) Србије???

Посебно наглашавам:

(а) „Члан 182. став 2:

Република Србија има ... Аутономну покрајину Косово и Метохију. Суштинска аутономија Аутономне Покрајине Косово и Метохија уредиће се посебним законом који се доноси по поступку предвиђеном за промену Устава.“

„Члан 184. став 3:

Законом се одређује учешће аутономних покрајина у делу прихода Републике Србије“

„Члан 185. став 1:

Највиши правни акт аутономне покрајине је статут.“

Све наведено децидирано пише у Уставу

Републике Србије!!!

Али, само пише!!!

Ниједан закон Републике Србије није примењив на територији тзв. „Косова“!!!

Тзв. „Косово“ није „Косово и Метохија“ за „власти“ и албанско становништво, нити за велик број држава које су га „признале“ тако!!!

Србија није „уредила суштинску аутономију“ по свом Уставу, нити, засад, може да уради то!!!

Србија нема надлежност да „део прихода“ „преузме“ од тзв. „Косова“ за свој приход!!!

Србија нема надлежност у попису становништва албанске народности на територији тзв. „Косова“!!!

Тзв. „Косово“ има „устав“, не „статут“, како је „одређено“ Уставом Републике Србије!!!

Све што Србија жели да уради на територији тзв. „Косова“, мора да тражи „сагласност“ тамошњих „власти“!!!

Дакле, написано, а не важи за „другу страну“. Не може да се оствари, иако је званично у Уставу!!!

Све јесте условљено околностима које „диктирају“ други!!!

(б) Све наведено из Устава, што се односи на световност државе, „цркву“ и „религију“, донесено је у околностима које „диктира“ држава Србија!!!

Не постоји „утицај“ „других“ да држава не поштује, и да не спроводи одреднице Устава у вези с тим „питањима“, које је донела сама!!!

Иако јасно пише да су „цркве одвојене од државе“, да „ниједна религија не може се ус-поставити као државна или обавезна“ и да „Република Србија је световна држава“, то „није битно“ у „поставци“, „ствари“ за добивање „гласова бирача“, који су у већини, „верници“, што значи да су „ускополитички интереси“ да се буде на власти важнији од одредби Устава!!!

Сведоци смо како тражимо да се поштује наш Устав у вези с Аутономном покрајином Косово и Метохија, а сами, без ичијег „притиска“, не поштујемо га у вези са „световном државом“, „црквом“ и „религијом“!!!

У односу на Косово и Метохију, држава мора да се привремено „одрекне“ својих уста-

вних надлежности, под „притиском“ „јачих сила“, али се у односу на лажне „цркву“ и „религију“ својеволјно одриче уставних надлежности: „световна држава“, „цркве су одвојене од државе“ и „ниједна религија не може се успоставити као државна или обавезна“!!!

Не наплаћује порез „цркви“, јер је „одвојена од државе“, али зато, као „одвојена од државе“, присутна је у свим порам државе!!!

Сви државни „функционери“ и институције „живе и раде“ у „привидном постојању“ Устава, а „стварност“ нам „одређују“ и „диктирају“ вандржавни лажни „црква“ и „православље“, који „проповедају“ све наведене гадости кроз „поруке“, „заповести“ и „претње“ лажног „Христа“ у лажном и злом „светом писму нови завјет“, 2002, које је „штампала“ и „спроводи“ лажна и зла „СПЦ“!!!

Некад, кад се тачно и дословно знало да је лажна „црква“ потпуно одвојена од државе, по свим елементима „везаним за њу, била је из-изрека „туђе нећемо, своје не дамо“!!!

С обзиром да државни „апарат“ безпоговорно „поштује“ лажну „СПЦ“ која „проповеда“

ЛАЖНО „свето писмо нови завјет“, 2002, у „којем“ **пише**:
 „...и који хоће да ти **УЗМЕ** хаљину, **ПОДАЈ**
 и кошуљу“ („Лука“, 6.29.),

„А свакоме који **ИШТЕ** у тебе, **ПОДАЈ**; и ко-
 -ји **ТВОЈЕ УЗМЕ, НЕ ИШТИ**“ (исто, 6.30.),

„јасно“, „децидирано“ је, „наметнута“ - „запо-
 веђена“, „обавеза“, које, **МОРАЈУ** „да се, „при-
 државају“, „поштују“ и, **ИЗВРШАВАЈУ** „заг-
 лупљени „верници“: „морају“ да се „одрекну“
 Косова и Метохије, и свега што, „тражи“, „не-
 пријатељ“, да, **ПОДАЈУ**, и да, **НЕ ИШТУ**
 назад што им је **ИШТЕНО**“ и **УЗЕТО**“!!!

С тим у вези, данашњи државни „апарат“,
 безмерно, „поштујући“ **лажну**, „цркву“ и **лажно**
 „свето писмо нови завјет“, и шта, „пише“ у „њему“, „тре-
 ба“ да има изреку: **туђе нећемо, своје**
дајемо“, јер „то“ **захтева** „нови завет“!!!

„**Члан 23.**“

Људско достојанство је неприкосновено и сви
 су дужни да га поштују и штите“.

Достојанство се огледа у правилним мислима

здраве свести, и понашању у складу с тим!!!

Како имати и сачувати достојанство,кад у том лажном „светом писму нови завјет“ пише да треба да се „одрекнемо себе“, што значи да немамо достојанство да бисмо „ишли за Христом“,а држава подржава„то“клањајући се поповима лажовима, финансирајући све што је „црквено“ и подржавајући што„пише“у „њему“!!!

„Члан 24.

Људски живот је неприкосновен...“

Како ће државни „апарат“ да „испоштује“ напи-сано,кад у лажном„светом писму“пише да НЕ воли-мо живот свој, да га МРЗИМО, и да га ДАМО За „Христа и јеванђеље“ како бисмо га „сачува-ли“за „живот вечан“?!?

„Члан 66.

Породица, мајка, самохрани родитељи и дете у Републици Србији уживају посебну заштиту у складу са законом.

...“

Како ће државни „апарат“ да заштити по-родицу, мајку и дете, када у лажном „светом писму“ пише против породице, човека и све-

га што је у вези с њим, а подржава „цркву“ и „то“ „свето писмо“, која „га“ је сама штампала и „про поведа“ „га“?!?

Детаљно о свему у текстовима ПОСТОЈАЊЕ И ПОШТОВАЊЕ ИСТИНЕ и СВЕТЛОСТ БУДУЋНОСТИ.

Најстрашније за човекову свест јесте да живи у мраку незнања да не зна!!!

Поштујмо нека начела правиланог говора:

-Редослед речи у реченици одређује смисао исказа.

-Смисао - правилно изговорене речи, с правилним значењем: правилно успостављен ред - редослед.

-Смисао - нужност успостављања логичке

правилности језичког изражавања речима, изразима и исказима с правилним значењима: правилно успостављен редослед.

-Смисао - пуна оправданост постојања.

-Суштина - бит, централно и најнужније својство као полазиште свега осталог у датој целини, без којег та целина не може, без ње не постоји смисао и бивствовање ствари: јесте смисао постојања ствари, темељ и извор свих битних својстава, истинито стање и постојање ствари које остаје непромењиво, трајно у датој ствари.

-Суштина - језгро ствари.

-Суштина и смисао, иду "заједно: суштина не може без смисла, и обратно - они су једно.

-Језик тражи суштину - смисао односа према речима, изразима, исказима и правилном говору: тражи смисаон говор са смисаоним речима, смисаоно поређаним у смиса-

он низ исказа, уз поштовање правописних и граматичких начела, правог и правилног значења речи- суштина правилног говора.

Правилно говорити - обавеза и одговорност образованих и писмених људи.